

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

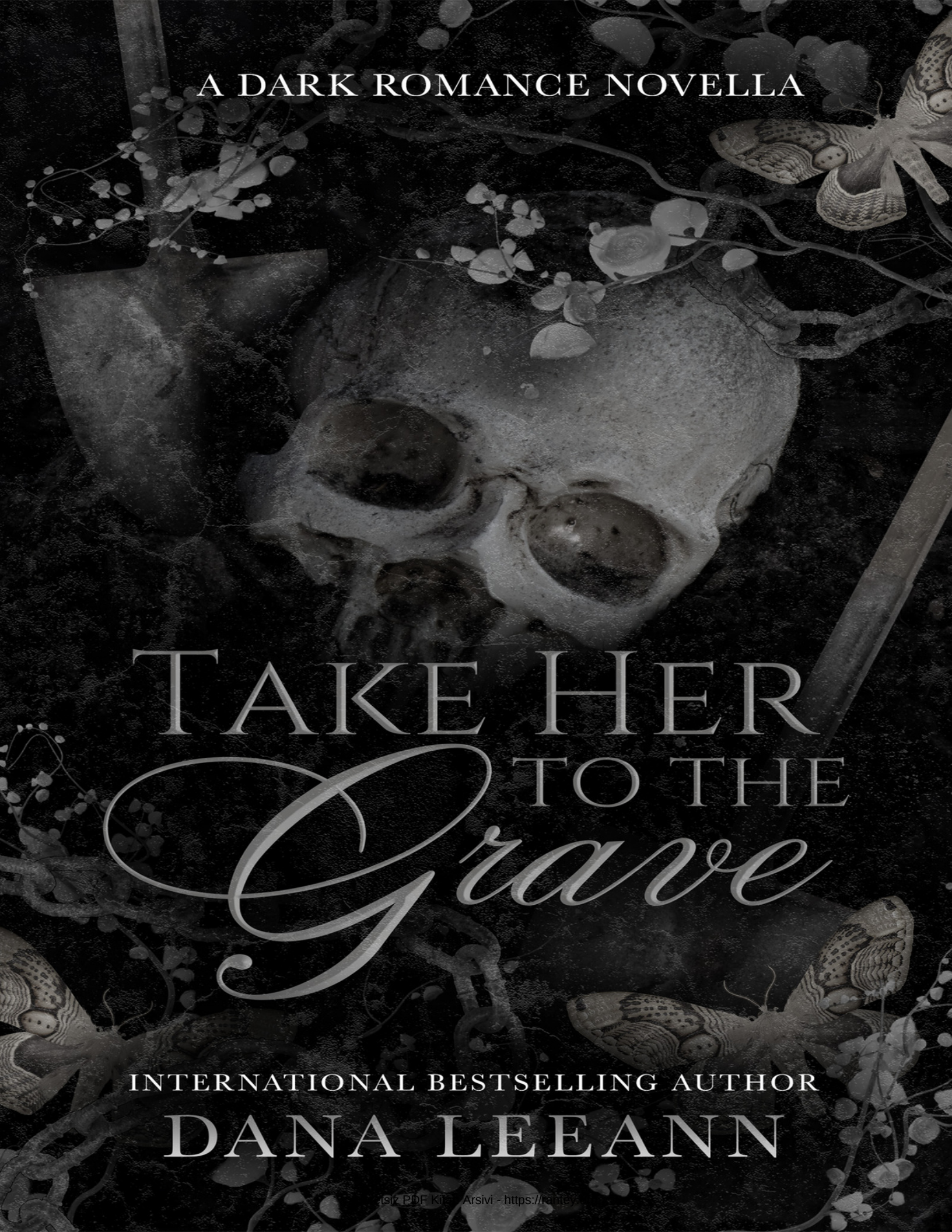
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK ROMANCE NOVELLA

TAKE HER
TO THE
Grave

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

DANA LEEANN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Contents

[İçerik Uyarıları](#)

[Yazarın Notu](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9 Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[yazılmıştırTeşekkür](#)

[Dana LeeAnn](#)

[tarafından da](#)

Take Her to the Grave

A DARK ROMANCE NOVELLA

DANA LEEANN

İÇERİK & TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© Kasım 2024 Dana LeeAnn

*Kapak: Disturbed Valkyrie Designs
Rocky Calvo tarafından Rocky Calvo Edits ile düzenlendi
One More Chapter Publishing LLC tarafından yayımlandı*

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Sorularınız için bana ulaşın:

danaleeannauthor@gmail.com

Take Her to the Grave

A DARK ROMANCE NOVELLA

DANA LEEANN

Content Warnings

İÇERİK UYARISI! **RUH SAĞLIĞINIZ ÖNEMLİDİR. BU** **SAYFANIN TAMAMINI OKUYUN.**

Bu roman birçok kitabım kadar karanlık değildir, ancak lütfen içeriğe dalmadan önce içerik uyarılarını okuyun. Bu kitabın içeriğinde açık dil, açık cinsel ilişki, şiddet, kavga, kan içme, karanlık mezarlıklar, paranormal temalar, ebeveyn ölümünden bahsedilmesi, motorlu araç kazası sonucu ölümden bahsedilmesi, takip ve avcılıktan bahsedilmesi gibi konular yer alabilir.

Author's Note

Bu hızlı tempolu bir paranomal romantizm. Bir ton karakter inşası ile dolu, uzun bir hikaye beklemeyin. Bu bir novella, bu yüzden lütfen bunu aklınızda bulundurun. Size eğlenceli, hızlı bir paranormal deneyim yaşatmak umuduyla yazdım.

Şu sıralar vampirlere de çok meraklıyım, bu yüzden bu romanı yazmam gerekiyordu. Benimle birlikte bu takıntı evresini deneyimlemek için burada olduğunuz için teşekkürler.

Sahiplenici bir vampir kral ile karanlığın içinde yürümek isteyenler için

Prologue

TORRIN

ÜÇ YÜZYILLIK GECE ve hala ölümlüler beni şaşırtmak için yeni yollar buluyor.

Akşam sisinin içinden kara bir melek gibi belirir, siyah elbisesi mezarlığın gri taşlarına karşı sade durmaktadır. Saçlarına kan kırmızısı bir gül örülmüş - taşıdığı çiçeklerin bilinçsiz bir yankısı. Kederi onu bir pelerin gibi sarıyor, ama başka bir şey daha var, eski kanıma şarkı söyleten bir şey.

Karanlık onun damarlarında uyuyor. Sıradan vampirlerin kaba, vahşi karanlığı değil, daha eski bir şey. *Daha saf*. Yüzyıllar boyunca sonsuz gecede aradığım gölge dokunuşlu gücün aynısı.

O Monroe ailesinin mezarlığına doğru ilerlerken ben gölgelerde kalıyorum, varlığım bu mezarlıktan daha eski güçler tarafından gizleniyor. Mezar taşlarının arasında bilinçsiz bir zarafetle hareket ediyor, ölümlülerin arasında benim kadar rahat. Tereddüt yok, ölümün alanından ölümcül bir korku yok. Çok az insan gibi o da buraya ait.

"Hey anne, baba," diyor usulca, ikiz mezarların önünde diz çökerek. "Bir yıl oldu. Gerçi her neredeyse bunu biliyorsundur sanırım."

Sesi gelişmiş işitme duyuma net bir şekilde ulaşıyor. Orada acı var, evet, ama daha fazlası var - yırtıcı içgüdülerimin ilgiyle canlanmasına neden olan bir güç. Bu sıradan bir kederli kız değil. Bu, karanlığın derinliklerini hisseden biri.

"Yeni kitap iyi gidiyor," diye devam ediyor mezar taşlarının arasına gülleri dizerken. "En çok satanlar listesinde ilk hafta. Baba, muhtemelen küçük kızının sonunda ne kadar başarılı olduğu hakkında bir şeyler söyledin. Anne, sanki yolumu bulacağımı her zaman biliyormuşsun gibi o tuhaf gülümsemeni takınırdın."

Ondan yayılan hüznün ve güç karışımının çekimine kapılarak yaklaşıyorum. Sadece fiziksel görünüşünü aşan bir şekilde güzel - ruhu potansiyel ile parlıyor, içimdeki vampiri çağıran zar zor uyanmış bir güçle.

"Gittiğine hâlâ inanamıyorum," diye fısıldıyor ve yanaklarından yeni yaşlar süzülüyor. "Her şey... yanlış geliyor. Sanki sonu habersizce değiştirilmiş bir hikâyenin içinde yaşıyormuşum gibi. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Ah, küçük hayalet, diye düşünüyorum kalbim onun için paramparça olurken, bastırılmış hıçkırıklarla omuzlarının titremesini izliyorum. *Keşke her şeyin ne kadar doğru olacağını bilseydin.*

Saçındaki gül çözülür ve mezarların arasındaki nemli toprağa düşer. Ona uzandığında parmakları toprağı okşar ve... evet. İşte oradadır. Bir güç titreşimi, gölgelerin bilinçsizce ona ulaştığı bir an. O fark etmiyor ama ben fark ediyorum.

Her şeyi görüyorum.

Gölge-Öpücüğü. Bu terim kadim anılarımın arasından fısıldıyor. Kanlarında karanlıkla doğan ölümlüler, ruhları zamandan daha eski geceleri hatırlıyor. O kadar nadir ki soylarının tükendiğini düşünmüştüm, ama işte burada oturuyor, gücü bir siren şarkısı gibi beni çağırıyor.

Onu şimdi alabilirdim. Tek bir ısırıkla, tek bir dönüşümle üç asırlık bekleyişe son verebilirdim. Dışlerim *onu istemekten, onu arzulamaktan* ağrıyor. Ama hayır. Zamanlama doğru değil. Kederi çok taze, çok dengesiz. Onu şimdi sahiplenmek onu kırma riskini doğurur ve ben bunu aceleye getirmek için çok uzun süre bekledim.

"Yeniden yazmaya başladım," diyor mezarlara, benim hazırlığımdan ya da kendi toplama gücünden habersiz. "Bu... her zamanki işlerimden farklı. Daha karanlık, belki. Bilmiyorum. Editörüm benim için endişeleniyor,

ama bu hikayeler... kendimi sana bağılı hissetmemi sağlıyor. Bunun mümkün olmadığını biliyorum ama bazen kendimi bu şekilde hissettiğime ikna ediyorum."

Tabii ki hatırlıyorlar. Kanı hatırlıyor, onu olacaklara hazırlıyor. Yazdığı her karanlık masal onu gerçek doğasına, benim için *hazır* olmaya daha da yaklaştırıyor.

Sayfaları yıpranmış ve çok sevilmiş küçük bir defter çıkarıyor. "Seninle bir şey paylaşmak istiyorum. Muhtemelen aptalca ama..." İşaretleli bir sayfayı açıyor ve yüksek sesle okumaya başlıyor.

Dudaklarından dökülen kelimeler nefesimi kesiyor. Benim gibi yaratıklar hakkında, sonsuz gecenin açlığı, gücü ve korkunç güzelliği hakkında yazıyor. Ama bir insanın bizi hayal ettiği gibi değil - hayır, bilen birinin kemik derinliğindeki anlayışıyla yazıyor. Hatırladığını bilmesine bile hatırlayan birinin.

Yakında, o okurken sessizce söz veriyorum. Yakında her şeyi anlayacaksın. Yakında bunların sadece hikaye olmadığını, kehanet olduğunu göreceksin. Kanınız her zaman olması gereken şeyi hatırlıyor.

Bir rüzgâr mezarlığı karıştırıyor ve beraberinde yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyor. Elena defterini kapatıyor ve ayağa kalkmadan önce mezar taşlarına son bir kez dokunuyor.

"İkinizi de özlüyorum," diye fısıldıyor. "O kadar çok ki bazen ölüyormuşum gibi geliyor. Ama devam etmeye çalışıyorum. Karanlıkta yolumu bulmaya çalışıyorum."

Karanlık seni karşılayacak, diye düşünüyorum, eşyalarını toplamasını izlerken. *Çoktan sana ulaşıyor, seni sahibi olarak kabul ediyor.*

Aniden duraklıyor, başı bir av hayvanı gibi eğiliyor. İçindeki ilkel bir parça izlendiğini, gölgelerde bir yırtıcının gizlendiğini biliyor. Ama henüz beni görmeye hazır değil. Hayatının nasıl tamamen değişeceğini bilmeye hazır değil.

O mezarlığı tararken ben gölgelerin içine çekiliyorum, kalp atışları hafifçe hızlanıyor. Şimdiden doğaüstü varlıklara çoğu insandan daha fazla uyum sağlamış durumda. Şimdiden hissetmemesi gereken şeyleri hissedebiliyor.

"Alo?" diye sesleniyor, bariz tedirginliğine rağmen sesi sabit. "Orada biri mi var?"

Henüz değil, küçük hayalet. Cesaretine hayranım. Ama yakında. Çok yakında.

Bir yağmur damlası yanağına çarpıyor ve hemen ardından bir diğeri geliyor. Ayrılmak için dönüyor, siyah elbisesi mezar taşlarının arasında gezinirken bacaklarının etrafında dönüyor. Onu uzaktan takip ediyor, demir kapılara doğru ilerleyişini izliyorum.

Arabasına ulaşmadan hemen önce tekrar duraklar. Mezarlığa son bir kez bakmak için geri dönüyor. Bir anlığına -sadece bir anlığına- gözleri benimkilerle buluşur gibi oluyor. Aramızdan bir şey geçiyor, onun nefesini kesen ve benim kanımı kaynatan bir tanıma.

Sonra gitti, beni geceyle ve her şeyin birkaç dakika içinde değiştiğinin kesinliğiyle baş başa bıraktı.

Monroe'nun mezarına yaklaşıp anne ve babasının mezarlarını inceliyorum. "Olağanüstü bir şey yarattınız," diyorum ruhlarına. "Gölgenin dokunduğu, damarlarında kadim geceyle doğan bir kız çocuğu. Bir daha asla gerçekten yalnız kalmayacağını bilerek rahat uyu."

Rüzgâr onun kederinin, gücünün ve kullanılmamış potansiyelinin kokusunu taşıyor. Üç yüzyıl bekledim, sayısız insanın yaşamasını ve ölmesini izledim, benimle eşleşebilecek birini aradım. Karanlığın içindeki güzelliği anlayabilecek birini.

Ve şimdi onu buldum. Benim Gölge Öpüslü kraliçe adayım, hâlâ ölümlü bir kederle sarmalanmış ama şimdiden gerçek doğasına ulaşmaya çalışıyor. Şimdiden gerçekten anı olan hikayeler yazıyor, şimdiden henüz anlamadığı güçleri çağırıyor.

Düşürdüğü gülü alıyorum, onun varlığının izleriyle karışmış kokusunu içime çekiyorum. Bir yıldır buraya geliyor, ölüsünün yasını tutarken farkında olmadan kaderine yaklaşıyor.

Bir gün beni görmeye, beni tanımaya, gerçekten ne olması gerektiğini anlamaya hazır olacak. Kederi güce, ölümlülüğü sonsuz geceye, insani sınırlamaları doğaüstü lütfâ değişecek.

Önemli olan her şekilde benim olacak.

Şimdilik, izleyeceğim. Muhafız. Hiçbir yaratığın benim olana müdahale etmediğinden emin olacağım. Bırakın karanlık hikayelerini yazsın, onların aslında kehanet olduğunu bilmeden. Bırak damarlarındaki gölgenin kıpırdadığını hissetsin, çağırma cevap verdiğini bilmeden.

Hazır olduğu zaman gelecektir. Keder, güce dönüştüğünde, yalnızlık onu farklı türden bir bağa hazırladığında, kanındaki karanlık artık inkâr edilemediğinde.

O zamana kadar onu dikkatle, mükemmel bir şekilde avlayacağım, her seferinde ince bir adımla onu gölgenin derinliklerine çekeceğim. Yazdığı her kelimeyi okuyacağım, bilinçdışı gücünün her karanlık masalla daha da güçlenmesini izleyeceğim. Uykusunu, adımlarını, yavaş yavaş uyanan na- türünü koruyacağım.

Gerçek kaderini kucaklamaya hazır olması için biraz daha bekleyebilirim.

Kraliçem olarak. Eşitim olarak. Gölge Öpücüğü aşkım.

Sonsuza dek benim.

Chapter One

MOONLIT GRIEF

Ravencrest Mezarlığı'nın demir kapılarını iterek açtığımda, artık bana kendi kalp atışlarım kadar tanıdık gelen bir sesle inliyorlar. Beş yıldır ailemin mezarlarını ziyaret ediyorum ve bu kapılar hala her girdiğimde sanki beni uzak durmam için uyarıyormuş gibi haykırıyor. Belki de onların metalik çığlıklarına uzun zaman önce kulak vermeliydim. Ama bu kapılar 1847' beri burada - yüzlerce ömre yetecek kadar trajedi görmüşler.

Sonbahar sisi araziye yayılıyor, ince dallar, tırnaklarını batıracak bir şey arayan hayalet parmaklar gibi yıpranmış mezar taşlarının etrafını sarıyor. Siyah yün paltomu daha sıkı çekiyorum, gerçi aklımın bir köşesinde hissettiğim serinliğin Ekim havasından daha fazlasından kaynaklandığını biliyorum. O günden bu yana beş yıl geçti ve acım hala o zamanki kadar taze. Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler, ancak bu en karanlık anları atlatmak için kendimize söylediğimiz bir yalandan başka bir şey değildir.

Bu saçmalık.

Akşam güneşi Ravencrest'in kıvrımlı meşelerinin arasından uzun gölgeler düşürüyor, eski dalları boğumlu parmaklar gibi gökyüzüne doğru uzanıyor. Bu ağaçlar yüzyılı aşkın bir süredir ölülerin başında nöbet tutuyor, kökleri nesiller boyu çürümenin zenginleştirdiği topraktan derinlere iniyor. Onların varlığında her zaman garip bir rahatlık bulmuşumdur - onlar şimdiye kadar bildiğim ölümsüzlüğe en yakın şeydir.

Mezarlarına giden kıvrımlı yolda ilerlerken botlarım çakıllı patıkada hafifçe çıtırdıyor. Şimdiye kadar gözüm kapalı yürüyebilirdim - üçüncü

Soldaki yoldan, kanadı kırık meleği geçip, kapısının üzerinde Milton'dan en sevdiğim alıntının kazılı olduğu Vic-torian anıt mezarına varıyorum: "Cehennemden ışığa giden yol uzun ve zordur." Batan güneş, gölgeleri araziye yayarak tanıdık anıtları baş döndürücü hayaletlere dönüştürüyor. Ölmekte olan ışıktaki, taş meleklerin yüzleri huzurlu bir istirahatten ebedi kederin dışavurumuna kayıyor gibi görünüyor.

Serin bir esinti ayaklarımın dibindeki dökülmüş yaprakları karıştırıyor, onları yıpranmış granit işaretlerin ve büyülmüş arsaların üzerinde dans ettiriyor. Ravenscrest, doğanın taşların arasındaki toprağın çoğunu geri almasına izin verdiği, mezarlıktan çok bahçe olan eski, geniş mezarlıklardan biri. Sarmaşıklar süslü haçlara tırmanıyor ve mezarların arasında yabancı güller açıyor, mevsim sonu çiçekleri tek renkli manzaraya kıpkırmızı bir renk katıyor.

Bunu her yıl yapmak zorunda değilsin Elena, diyorum kendime, her yıldönümünde yaptığım aynı içsel tartışmayı yapıyorum. Burada değiller. Gerçekten değiller. Bu taşlar, bu toprak parçası - hepsi sadece sembolizm, keder için bir odak noktası.

Ama kendime yalan söylediğimi biliyorum. Bu yerle ilgili bir şey var, beni her yıl geri çeken bir şey. Belki de mezarlık rol yapmak zorunda olmadığım tek yer olduğu içindir. Dış dünyada ben Elena Monroe'yum, karanlık romantik fantezilerin orta derecede başarılı bir yazarıyım, cesur bir yüz takınıyorum ve hayatıma devam ediyorum. Burada, ölülerin arasında, tek bir korkunç anda her şeyini kaybeden kırık dökük küçük kız olabilirim.

Yürürken anılar üzerimden akıp gidiyor, beş yıl önce olduğu kadar canlılar şimdi de. Annem ve babam yıldönümü yemeklerinden eve dönüyorlardı - yirmi beş yıllık evlilerdi ve hala gençken oldukları kadar aşıklardı. Yaklaşan kitap teslim tarihini öne sürerek onlara katılmayı ertelemiştim ama aslında sadece onları özel gecelerinde yalnız bırakmak istemişim. Bu kararın suçluluğu hala içimi kemiriyor ve bir yanımda bunun her zaman devam edip etmeyeceğini merak ediyor. Orada olsaydım, her şey farklı olur muydu? Kamyon şoförünün orta çizgiyi geçmeden önce direksiyon başında uyukladığını fark eder miydim? Varlığım zamanlamayı birkaç saniye bile değiştirir miydi?

Polis ölümün anlık olduğunu söyledi, sanki bu bir teselli olacakmış gibi. Çarpma o kadar şiddetliydi ki, ortaklarımı dış kayıtlarından teşhis etmek zorunda kaldılar. Bazen bu yüzden mi artık yüzlerini asla tam olarak hayal edemediğimi merak ediyorum - onlara dair son hatıramın yerini, onlar olduklarını bilmeden önce haberlerde gördüğüm parçalanmış enkaz aldı. Telefonum dünyamı paramparça edecek bir aramayla çalmadan önce, hala toplamaya çalışıyorum.

Monroe ailesinin arsası, mezarlığın ana girişinden bile daha süslü bir ferforje kapıyla işaretlenmiş en eski bölümlerden birinde yer almaktadır. Büyük büyük dede William Monroe, zengin bir nakliye tüccarı, Ravenscrest ilk kurulduğunda burayı satın almıştı. Aile mezarlığı içinde küçük bir bahçe gibi, özenle korunan porsuklardan oluşan dairesel bir çitle çevrili. Şu anda bile bahçıvan düzenli olarak bakımını yapıyor - eski paranın az sayıdaki faydalarından biri de sürekli bakımdır.

Kapı dokunduğumda gıcırdayarak açılıyor ve bir dahaki sefere kederli protestosunu susturmak için yağ getirsem mi diye dalgınca düşünüyorum. Önümde cilalı granitten ikiz mezar taşları yükseliyor, iç içe geçmiş güllerle oyulmuş bir kemerle birbirine bağlanıyor. Yazıt güneşin son ışıklarını yakalıyor: *Thomas & Maria Monroe - Yaşamda Birlikte, Ölümde Birlikte.*

Kazadan sonra bir şekilde işlevsel bir yetişkin olmam ve binlerce imkansız karar vermem gereken o bulanık günlerde tasarımı kendim seçtim. Güller annem içindi - mahallenin gıpta ettiği bir bahçeye sahipti. Taşları birbirine bağlayan kemer babam içindi, her zaman birinin yere diğerinin de geleceğini söylerdi. "Büyük aşk hikayesi" derdi, genellikle annemle mutfakta eski vinyl plaklar eşliğinde dans ederken. Hayatta olduğu gibi ölümde de bunu kanıtladılar, tek kızlarını dünyada yalnız bırakan aynı korkunç kaza onları bir araya getirdi.

Bazen o son anlarda birbirlerine verdikleri sözü tuttuklarını bilip bilmediklerini merak ediyorum. Birbirlerinin ellerine uzanacak zamanları var mıydı? Herhangi bir acı hissettiler mi, yoksa gerçekten polisin iddia ettiği gibi anlık bir şey miydi? Bunlar beni rahatsız eden, gecenin bir yarısı gözyaşlarım yüzümden akarken beni uyandıran düşünceler.

Parmaklarım isimlerinin harflerini takip ediyor, oyulmuş granitin keskin kenarlarını hissediyor. Annem bu kadar kasvetli olmamdan, kederin beni tanıdık bir şal gibi sarmasına izin vermemden nefret ederdi. Bana her zaman "ışığı bul Elena, en karanlık yerlerde bile" derdi. Ve babam, gürleyen kahkahası ve korkunç baba şakalarıyla, muhtemelen benim çok "ciddi" olduğumla ilgili bir kelime oyunu yapardı.

"İkinizi de çok özlüyorum," diye fısıldıyorum, mezarlarının arasına bir buket beyaz gül koyarak. Çiçekler yaklaşan karanlıkta, söylenmemiş onca şeyin solgun hayaletleri gibi parlıyorlar. "Seni gururlandırmaya çalışıyorum ama bazen yalnız olmak çok zor. Yeni kitap iyi gidiyor - ironiye bayılırdın baba. Avukat olacak olan pratik zekalı kızın onun yerine fantastik öyküler yazarak hayatını kazanıyor."

Onların tepkilerini hayal ederken dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirliyor. Annem romanlarımı gururla sehpasının üzerinde sergiliyor olurdu, muhtemelen en sevdiği bölümleri not ettiği küçük kitap ayraçlarıyla birlikte. Babam hukuk bürosundaki herkese kızının bir sonraki büyük yazar olduğunu söylüyor olacaktı ve meslektaşlarının mahcup bakışlarını tamamen kaçıracaktı.

"Ev hâlâ ayakta," diye devam ediyorum her ziyaretimde yaptığım bir ritüel olan güncellemeye. "Sonunda mutfağı hep istediğin gibi yenilettim anne. Ve baba, benim için yazdığın bakım programına uyuyorum - her 3.000 milde bir yağ değişimi, ayda bir fırın filtresini kontrol etme, ilkbahar ve sonbaharda olukları temizleme."

Yalnızlık. Bu kelime zihnimde yankılanıyor ve sisin ne kadar farkına vardıkça yeni bir ağırlık kazanıyor. Mezarlığın huzurlu melankolisi, bir çığlıktan önce tutulan nefes gibi daha baskıcı bir şeye dönüşüyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve izlendiğime dair belirgin, ilkel bir hisse kapılıyorum.

Hızla dönüyorum, yuvarlanan taşların arasında derinleşen gölgeleri tarıyorum. Sisten başka hiçbir şey hareket etmiyor ama yine de üzerimde gizli gözler olduğu hissinden kurtulamıyorum. Normalde böyle bir mahremiyet hissi veren porsuk çiti şimdi karanlık derinliklerinde uğursuz bir şey saklıymış gibi geliyor. *Saçmalıyorsun*, diye ısrar ediyor mantıklı zihnim. *Sadece atmosfer seni etkiliyor. Çok fazla gece geç saatlere kadar karanlık şeyler yazıyorsun.*

Ama daha derin, daha ilkel bir şey yalnız olmadığımı haykırıyor. Bu, atalarımızın ateşlerinin ötesindeki karanlıktan yırtıcı bir hayvanın bakışlarını hissettiklerinde hissetmiş olmaları gereken içgüdünün aynısı. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, ritmi hızlı ve düzensiz. Sis şu anda alışılmadık derecede yoğun görünüyor, anıtların tabanlarının etrafında doğal harekete meydan okuyan şekillerde kıvrılıyor. Sanki uzanıyor gibi.

Arkamda bir yerde bir dal kırılıyor ve nabzım boğazıma sıçrıyor. Etrafımda dönüyorum ama yoğun sis görüş mesafesini sadece birkaç metreye indirmiş. Etraftaki anıtlar sisin içinde karanlık nöbetçiler gibi beliriyor, tanıdık şekilleri tehditkâr silüetlere dönüşüyor. Gün ışığında annemle babamın mezarlarını büyük bir iyilikseverlikle izleyen taş melekler şimdi sanki korkunç bir şeyin yaklaştığına tanıklık ediyormuş gibi dehşet dolu ifadeler takınıyorlar.

Kendine gel, kendimi azarlıyorum. *Sen yetişkin bir kadınsın, sisten korkan küçük bir sürtük değilsin.* Ama kendimi ikna etmeye çalışırken bile mezarlığın ne kadar anormal derecede sessizleştiğini fark ediyorum. Bükülmüş meşelerden hiçbir kuş sesi gelmiyor. Hiçbir uzak trafik sesi araziye nüfuz etmiyor. Rüzgar bile kesilmiş, geriye yoğun, bekleyen bir sessizlikten başka bir şey bırakmamış.

"Alo?" Sesleniyorum, uçsuz bucaksız sessizlikte sesimin bu kadar küçük ve savunmasız çıkmasından nefret ediyorum. "Orada biri mi var?"

Cevap gelmiyor ama gözlendiğim hissi daha da yoğunlaşıyor. Sis etrafımda toplanıyor, sanki kasıtlı olarak beni şaşırtmaya çalışıyormuş gibi. *Bu doğal değil, diye* fısıldıyor paniklemiş bir ses zihnimde. *Sis böyle davranmaz.* Annemle babamın mezarlarına son bir kez bakıyorum, sonra gitmek için dönüyorum. Çok uzun süre kaldım - karanlık hızla çöküyor ve ana kapıya giden yolu bulmam gerekiyor.

Yol boyunca acele ederken, uzaktaki iki anıt mezarın arasında hareketsiz duran uzun bir figür görüyorum. Adımlarım titriyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Figür inanılmaz derecede uzun ve hareketsiz görünüyor, yaydığı belirgin güç hissi dışında başka bir heykel gibi. Ama tekrar baktığımda, orada gölgeler ve dönen sisten başka bir şey yok. *Hayal gücün çıldırıyor,* diyorum kendi kendime ama ayaklarım yine de hızlanıyor, bot topukları taş patikada hızla tıkırdıyor.

Bu gerçek değil.

Ses anıtlardan yankılanıyor, sanki karanlıkta birden fazla ayak sesi beni takip ediyormuş gibi çarpık bir şekilde bana geri geliyor. Koşma dürtüsüne direniyorum - koşmak kaçılacak bir şey olduğunu kabul etmek olurdu. Bunun yerine, vücudumdaki her sinir bana bağırıp kaçmam için yalvarırken bile kendimi hızlı ama kararlı bir tempoyu sürdürmeye zorluyorum.

Sadece birkaç dakika daha, kendime söz veriyorum. Önce ana yola, sonra kapıya, sonra da arabana ulaş. Ama bu mantıklı planı oluştururken bile, daha derin bir gerçek doğal olmayan bir sis gibi üzerime çöküyor: keder sığınağında bir şeyler değişti. Burada karanlık bir şey var ve beni fark etti.

Ve bir şekilde, büyük bir şeyin olmak üzere olduğunu korkunç bir kesinlikle biliyorum.

Chapter Two

DEADLY DISCOVERY

sis canlı bir şeye dönüşmüş, ana kapıya giden yolu bulmaya çalışırken bacaklarımın etrafında kıvranıyor. Yön duygumda bir sorun var - bu yolu yüzlerce kez yürüdüm ama artık hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Yanından geçtiğim yıpranmış mezar taşları Ravenscrest'in coğrafyasına dair zihnimdeki haritayla uyuşmuyor. Şimdiye kadar Milton mozolesine ulaşmış olmalıydım ama onun yerine daha önce hiç görmediğim bir bölümdeyim.

Panik yapma, diyorum kendime, kalbim çoktan çarpmaya başlamış olsa da. *Mezarlık o kadar da büyük değil. Yürümeye devam et, eninde sonunda ya çitlere ya da ana yola ulaşacaksın. Ama sis bulutu içinde ilerlerken aklıma korkunç bir düşünce geliyor: Ya daireler çizerek yürüyorsam? Sis o kadar yoğun ki bir metre ötesini zar zor görebiliyorum ve yanından geçtiğim her anıt, kendisinin çarpık bir gölgesi gibi görünüyor.*

Bir rüzgâr ölü yaprakları yoluma savuruyor, kuru hışırtıları fısıltılı uyarılar gibi. Sıcaklık son birkaç dakika içinde en az on derece düşmüş gibi görünüyor. Paltomu daha sıkı çekiyorum ama kemiklerime yerleşen doğaüstü soğuğu engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Çünkü bu böyle bir şey, değil mi? *Doğaüstü*. İçimdeki yazar işaretleri biliyor - doğal olmayan sis, kafa karıştırıcı yollar, avlanma hissi...

Kes şunu, kendimi azarlıyorum. *Bu senin romanlarından biri değil. Şu anda olan her şeyin gayet mantıklı bir açıklaması var. Ama bunu düşünürken bile sessizliğin nasıl derinleştiğini fark ediyorum. Sadece sessizlik değil, sanki hava nefesini tutuyormuş gibi tam bir ses yokluğu.*

Çakıllı patikadaki topuklu ayakkabılarım taşlarda yankılanmalı, ama bunun yerine her adımım mutlak bir durgunluğun boşluğuna düşüyor.

Gözüme bir hareket çarpıyor - çevredeki kasvetten daha karanlık bir gölge, yaklaşık otuz metre ilerideki iki süslü dikilitaşın arasından kayıyor. Vücudum donuyor, ilkel içgüdüler mantıklı düşünceyle savaşıyor. *Muhtemelen başka bir yas tutandır*, diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum. *Ya da normalden daha geç saatlere kadar çalışan bir bekçi*. Ama eğer bu doğruysa, neden vücudumdaki her hücre bana ters yöne koşmam için bağırıyor?

Ne yapacağıma karar veremediğim bir ses duyuyorum: toprağa çarpan metalin belirgin sesi ve ardından yerinden oynayan toprağın daha yumuşak etkisi. Birisi kazıyor.

Uzaklaş, hayatta kalma içgüdülerim yalvarıyor. *Her ne oluyorsa, bilmek istemezsin. Hemen git buradan*. Ama hain ayaklarım, beni insanlığın gölgelerinde gizlenen canavarlar hakkında yazmaya iten aynı karanlık merakla sese doğru ilerlemeye başladı bile. Ben yaklaşırken sis hafifçe dağılıyor ve daha önce hiç fark etmediğim bir patikayı ortaya çıkarıyor, iki masif mermer meleğin arasında hafif bir eğimle aşağı iniyor.

Patikada sessizce ilerliyorum, ayak seslerimi yumuşatan nemli toprak için minnettirim. Kazma sesleri yükseliyor, şimdi başka bir şey daha eşlik ediyor - tanımadığım bir dilde mırıldanan alçak bir ses. Kelimeler çok eski, sert sessiz harflerle ve tüylerimi diken diken eden gırtlaktan gelen sesli harflerle dolu.

Yirmi metre ileride patika, yüksek selvilerle çevrili küçük bir açıklığa açılıyor. Dalları içe doğru bükülerek sisi uzakta tutan doğal bir kubbe oluşturuyor gibi görünüyor. Bu alanın ortasında, uzun boylu bir figür yeni kazılmış bir mezarın üzerinde duruyor. Loş ışıktaki bile onun bir adam olduğunu söyleyebiliyorum - geniş omuzlu ve iri yarı, pahalı gibi görünen siyah bir takım elbise giymiş, emeğine rağmen nasıl oluyorsa tek bir kir zerresi bile toplamamış.

Elinde bir kürek var ama dikkatimi çeken ayaklarının dibindeki nesne: Koyu renk kumaşa sarılmış, kabaca bir insan bedeni büyüklüğünde ve şeklinde uzun bir bohça.

Kalbim durdu.

Oh Tanrım. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

Kaçmalıyım. Çığlık atmalıyım. Burada donmuş bir şekilde durup bu sahnenin bir kâbustan alınmış çarpık bir tablo gibi gelişmesini izlemekten başka *bir şey* yapmalıyım. Ama hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Adam küreğini bir kenara bırakıp sarılmış formun yanına çömelirken gözümü bile kırpamıyorum.

"Kendi ter- ritoryamda bana meydan okumaktan daha iyisini bilmeliydin," diyor, sesi derin kadife bir gümbürtüyle omurgamda beklenmedik bir ürperti yaratıyor. Nereden geldiğini çıkaramadığım bir aksanı var - eski dünyadan ve aristokratik bir şey, elimizdeki zorlu görevle tamamen çelişiyor. "Ben adil değilsem hiçbir şey değilim. Sana gitmen için her türlü şansı verdim."

Cesetle konuştuğunu giderek artan bir dehşetle fark ediyorum. Cesetlerle tek taraflı konuşmalar yapmak - bu seri katil davranışı, değil mi? Buradan çıkmam gerek. Telefonumu bulmalı, polisi aramalı, bu deli adam göz önünde bir ceset saklarken burada far ışığına tutulmuş bir geyik gibi durmaktan başka bir şey yapmalıyım.

Ama bu düşünceler aklımdan geçerken bile, adam uzanıyor ve artık bir ceset olduğunu kesin olarak bildiğim şeyi örten kumaşı geri çekiyor. Korkunç bir şey görmeyi bekliyorum - kan, iğrençlik, çürüme. Bunun yerine kendimi şimdiye kadar gördüğüm en güzel ölüye bakarken buluyorum.

Ceset, muhtemelen yirmili yaşlarının ortasında, Rönesans heykellerine yakışacak yüz hatlarına sahip bir erkeğe ait. Cildi soluk, boğazındaki iki küçük yara dışında iz yok. Yüz ifadesi neredeyse huzurlu, sanki sadece uyuyormuş gibi. Ama göğsünün kıpırdamamasında bir terslik var, formunun mutlak durgunluğunda doğal olmayan bir şeyler var.

"Gençler her zaman ölümsüz olduklarını düşünürler," diye devam ediyor adam ve ses tonunda pişmanlık gibi bir şey var. "Her zaman, dönüşmelerinden yüzyıllar önce kanla yazılmış kuralların istisnası olduklarına ikna olmuşlardır. Gerçekten de benim bölgemde avlandığını hissetmeyeceğimi mi sandın? Seçtiklerimi takip ettiğini fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Dönüş mü? Etki alanı mı? Ne sikimden bu? Zihnim onun sözlerini işlemek, onları herhangi bir rasyonel çerçeveye oturtmak için çabılıyor. Ama aklımdan geçenlerin mantıklı bir açıklaması yok. Tıpkı neden hâlâ burada durup hayatımı kurtarmak için kaçmak yerine bu sahnenin gelişmesini izlediğimin mantıklı bir açıklaması olmadığı gibi.

Adam doğrulur, boyu bir metreyi aşar ve eliyle bir hareket yapar. Hava dalgalanır gibi oluyor ve ceset aniden alevler içinde kalıyor. Ceset öfke dolu bir şiddetle yanarken, duman ya da koku bırakmadan çılgılığını bastırmak için iki elimle ağzımı kapatıyorum. Saniyeler içinde, adamın neredeyse kazara bir hareketle açık mezara attığı ince gri bir külden başka bir şey kalmadı.

"Tozdan toza," diyor ve sesinde kara bir mizah var. "Yine de duanın aklındaki şeyin bu olduğundan şüpheliyim."

İstemsizce geriye doğru bir adım atıyorum ve topuğum gevşek bir taşa çarpıyor. Ses, doğal olmayan sessizlikte sağır edici görünüyor ve adamın kafası insanlık dışı bir hızla yukarı kalkıyor.

Gözlerimiz açıklıkta buluştu.

Aman Tanrım.

Onu içime çekerken bacaklarım titriyor. O çok güzel. Dehşet verici, inanılmaz güzel, mermerden oyulmuş ve korkunç bir hayat bahşedilmiş bir melek gibi. Yüz hatları aristokrat - yüksek elmacık kemikleri, güçlü çene, ince burun - ama beni tuzağa düşüren, tahtaya konmuş bir kelebek gibi yerime mıhlayan gözleri. Kutup buzu rengindeler, kadim ve yırtıcılar ve dizlerimi zayıflatan bir yoğunlukla bana sabitlenmişler.

Sonsuz bir an boyunca ikimiz de hareket etmedik. Nefes alıp almadığımdan bile emin değilim. Sonra dudakları çok fazla dış gösteren bir gülümsemeye dönüşüyor ve gerçeklik geri geliyor.

Koşuyorum.

Kör panik ayaklarımı kanatlandırıyor, patikadan geri kaçarken artık gürültüyü, yönü ya da başka bir şeyi umursamıyorum.

O gözler ve o korkunç gülümseme. Sisın içinden geçerken dallar yüzüme çarpıyor, nefesim kesik kesik geliyor. Arkamda hiçbir şey duymuyorum - ayak sesi yok, takip sesi yok - ama nedense bu daha da kötü.

Bu gerçekleşmiyor, bu gerçekleşmiyor, bu gerçekleşmiyor. Koşarken kelimeler kafamın içinde bozuk bir plak gibi tekrar ediyor, çarpan kalbimle ritim tutuyor. Zihnimin bir kısmı şimdiden gördüklerimi rasyonalize etmeye, bir halüsinasyon ya da ışığın bir oyunu olarak bir kenara atmaya çalışıyor. Ama daha derinlerdeki bir parça gerçeği biliyor: İmkânsız bir şeye tanık oldum, her şeyi değiştirecek bir şeye.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve hemen pişman oluyorum. Orada, otuz adım kadar arkamda kıpırdamadan duruyor, eğleniyor gibi görünen bir ilgiyle uçuşumu izliyordu. Hareket ettiğini hiç duymadım. Takip ettiğini hiç hissetmedim. Sadece *orada*, sanki sisin içinden çıkmış gibi.

Ayağım açıktaki bir köke takılıyor ve tökezliyorum, düşüşümü engellemek için ellerimi uzatıyorum. Çakıllara sürtünen acı hissediyorum ama ayağa kalkmaya çalışırken bunu fark etmiyorum bile. Tekrar arkama baktığımda, o gitmişti.

Katı bir şeye çarpmadan önce tam iki saniye boyunca içimde bir rahatlama oluyor.

Güçlü eller omuzlarımı kavlıyor, düşmeden önce beni sabitliyor. Yukarı bakıyorum - *çok* yukarı - o imkansız gözlere ve zihnim dehşetten bomboş kalıyor. Yakından bakınca çok daha iri görünüyor, beni küçük ve kırılgan hissettiren fiziksel bir varlık yayıyor. O zarif takım elbise, bedeninin yırtıcı gücünü gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Şimdi, şimdi," diyor, bu ses içimde ölümcül bir dehşet anında olmaması gereken şeyler yapıyor. "Acelen ne, küçük hayalet?"

Geri adım atmaya çalışıyorum ama elleri demir bantlar da olabilirdi. "Bırak beni," diye fısıldamayı başarıyorum, sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyorum.

Keşfedilmemiş bir numuneyi inceleyen bir bilim adamı gibi beni incelerken başını hafifçe eğiyor. ", " cevap veriyor ve biraz-

Ses tonundaki neredeyse nazik şey beni öfkeden daha çok korkutuyor. "Öylece çekip gitmek için çok fazla şey gördün."

"Kimseye söylemeyeceğim," diyorum çabucak. "Yemin ederim. Her ne gördüysem - her ne gördüğümü - her unutacağım. Lütfen."

O çok keskin gülümseme geri döndü. "Yalan söylüyorsun," diyor ve bir eli omzumu bırakıp yüzümdeki bir tutam saçını tarıyor. Yüzgeçleri tenime karşı serin, omurgamdan aşağı elektrik ürpertileri gönderiyor. "Nabzının hızlandığını duyabiliyorum, senden dalga dalga yayılan korkunun kokusunu alabiliyorum. Ama bunun altında..." Daha yakına eğiliyor, derin nefes alıyor ve bedenim korkuyla ilgisi olmayan bir ürpertiyle bana ihanet ediyor. "Bunun altında, büyülenme kokusu alıyorum. *Arzu*. Benim hakkımda daha fazla şey bilmek isteyen karanlık tarafın."

Haksız değil, dehşetle fark ediyorum. Dehşetin altında, beynimin kaçmam için bağırarak mantıklı kısmının altında başka bir şey var. Onun temsil ettiği tehlikeye, ondan hissedilebilir dalgalar halinde yayılan ancient güce çekilen bir şey. Canavarlar ve gece yaratıkları hakkında yazan yanımda şimdi en karanlık fantezilerimden fırlamış bir şeyle yüz yüze.

"Nesin sen?" Soru, ben durduramadan kaçıyor.

Gülüyor, tüm bedenimi titreten zengin bir ses. "Sanırım benim tam olarak ne olduğumu biliyorsun, Elena Monroe."

Tam adımımı mırıldandığında kanım buza dönüşüyor. "Adımımı nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında çok şey biliyorum," diyor ve eli yüzümden kayarak boynumun arkasına dolanıyor. Dokunuşu sahiplenici, sahiplenici. "Yıllardır seni bu topraklarda yürürken, ölülerinin yasını böylesine güzel bir kederle tutarken izledim. Gece yarısı gezintilerinde yalnız olduğunu mu sanıyordun? Karanlığın seni nasıl çağırdığını kimsenin fark etmediğini mi?"

Bu takip itirafı karşısında dehşete düşmeliyim. Bu yaratığın - bu *vampirin*, zihnim sonunda itiraf ediyor - özel kederli anlarımı gözlemlediği düşüncesiyle yeniden nabzımın atması gerekirdi. Bunun yerine, bir şeylerin heyecanını hissediyorum. Tanıma mı? Beklenti mi?

"Kimdi o?" Başımlla bulunduğumuz yeri işaret ederek sordum. "Senin adam... ceset..."

"Benim bölgemde avlanmayı düşünen aptal bir genç." Sesi sertleşiyor. "Sana sağlıksız bir ilgi duyan biri."

Bu ima bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor ve kaşlarımı kaldırarak ona "Beni mi izliyordu?" diye soruyorum.

"Haftalardır." Kavrayışı o kadar hafif sıkılaşıyor ki neredeyse kaçırıyorum. "Takip edilme hissinin sadece paranoya olduğunu mu düşündün? Saldırmak için doğru anı bekliyordu, benim olduğunu iddia ettiğim şeyi almak için."

"Senin mi?" Öfke korkumu bastırıyor. "Ben kimseye ait değilim, kesinlikle *sana* da ait değilim."

Gülümsemesi yırtıcı bir hal alıyor. "Öyle değil mi?" Diğer eli yüzümü kavırıyor, başparmağı nefesimi kesen bir hareketle alt dudakımı okşuyor. "Sence neden kendini buraya bu kadar çekilmiş hissediyorsun? Ne kadar direnmeye çalışırsan çalış, adımların seni neden hep benim alanımın derinliklerine götürdü sanıyorsun? Seni ilk gördüğüm andan beri benimsin Elena. Sadece henüz bunu bilmiyordun."

Tartışmalıyım. Geri çekilmeli ve çılgılık atarak gecenin içine doğru kaçmalıyım. Bunun yerine, kendimi ona doğru sallanırken buluyorum, anlamaya başlayamadığım ilkel bir manyetizma tarafından çekiliyorum. "Adını bile bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Torrin," diyor ve bu isim kemiklerimde yankılanıyor. "Gerçi yüzyıllar boyunca pek çok başka ismim oldu."

Yüzyıllar. Bunu rahat bir şekilde söylemesi içime bir ürperti daha gönderiyor. "Ne... benimle ne yapacaksın?"

Kahkahası koyu kadife. "Gizliden gizliye istemediğin hiçbir şey yok, küçük hayalet." Geri adım atıp beni öyle bir bırakıyor ki sendeliyorum. "Şimdilik mi? Hiçbir şey. Ne de olsa avlanmak zevkin yarısıdır."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Gitmeme izin mi veriyorsun?"

"Şimdilik," diye tekrarlıyor ve gülümsemesi dizlerimi titreten şeyler vaat ediyor. "Eve koş, Elena. Kapılarını kilitle. Hikayelerini yaz. Ama şunu bil ki artık benimsin. Seni izliyor olacağım. *Bekliyor* olacağım. Ve doğru zaman geldiğinde..."

Cümleyi bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok. Söz, aramızdaki havada duman gibi asılı kalıyor.

Sonra basitçe... gitti. Sis in içinde dramatik bir kayboluş yok, doğaüstü bir hız yok. Bir an oradaydı, bir an sonra yoktu, beni sis in içinde çarpan kalbim ve titreyen uzuvlarımla yalnız bıraktı.

Tekrar omzumun üzerinden bakmayı reddederek arabama kadar koşuyorum. Mezarlık kapıları ben içeri dalarken inliyor gibi görünüyor, kendimi sürücü koltuğuna atmadan önce anahtarlarımı karıştırıyorum. Ancak motor çalışır vaziyette içeride kilitli kaldığımda yıkılmama izin veriyorum, hem dehşetten hem de başka bir şeyden titriyorum. Kabul etmek istemediğim bir sıcaklığa karşı kalçalarımı birbirine bastırmama neden olan daha karanlık ve daha ilkel bir şey.

Kaldırımdan uzaklaşırken, dikiz aynamda bir hareketlilik görüyorum - kapıların hemen içinde duran uzun boylu bir figür, geri çekilişimi izliyor. Ayağım gaz pedalına daha sert basıyor, ama beni eve kadar takip eden kesinliği üzerimden atamıyorum:

Bu sadece başlangıç.

Chapter Three

HAUNTED

UYKU BENDEN KAÇIYOR. Gözlerimi her kapattığımda yüzünü görüyorum - o eski, yırtıcı gözler benimkileri delip geçiyor, o zalim gülümseme adını koymaya cesaret edemediğim şeyler vaat ediyor. Saatlerdir burada yatıyorum, kilitli olduğunu üç kez kontrol ettiğim pencerelerden ay ışığı gümüş desenler çizerken yatak odamın tavanına bakıyorum.

Kilitlerin onu durduracağından değil. Bunu artık biliyorum, beni olduğundan daha fazla korkutması gereken bir kesinlikte.

Artık benimsin.

Sözleri bu gece yüzüncü kez zihnimde yankılanıyor ve vücuduma bir ürperti daha gönderiyor. Beynimin mantıklı kısmı polisi arayıp mezarlıkta gördüklerimi bildirmem gerektiğini düşünüyor. Ama onlara ne söyleyecektim? Bir vampirin cesetten kurtuluşuna tanık olduğumu mu? Ölümsüz bir yaratığın beni avı olarak ele geçirdiğini mi?

Hayal kırıklığı içinde yastığımı yumruklayarak yuvarlanıyorum. Komodinimin üzerindeki saat 3:17'yi gösteriyor - karakterlerimin ölü saat. Boğazımdan histerik bir kahkaha yükseliyor. Bunun gibi sahneleri kaç kez yazdım? Uykusuz kadın kahraman, karanlıkla karşılaşmasının etkisinde, canavara duyduğu yasak çekimle savaşıyor...

Canavar. Ama bu pek doğru değil, mi? Torrin aklı kıt bir korku yaratığı değildi. Hareket etme şekli, konuşma şekli.

Orada yüzyılların inceliği vardı, medeniyet eski ve yırtıcı bir şeyin etrafına sarılmıştı. Pahalı bir takım elbise giymiş bir kurt gibi.

Serin bir esinti yüzümü okşuyor ve donup kalıyorum. Pencereyi kapattığımı çok net hatırlıyorum. Yavaşça doğrulup ay ışığıyla aydınlanmış yatak odamı tarıyorum. Hiçbir şey bozulmuş gibi görünmüyor ama havada daha önce olmayan bir koku var - kış geceleri ve yıllanmış şarap gibi bir şey.

Kokusu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Alo?" Karanlığın içine fısıldıyorum, sesimin ne kadar umutlu çıktığına şapka çıkarıyorum. Cevap gelmiyor, ama hava yüklü, *beklenti* içinde hissettiriyor. Şimşek önceki an gibi.

Yataktan kayarak çıkıyorum, çıplak ayaklarım parke zeminde sessiz. Kapı gerçekten de kapalı ve kilitli, aynen bıraktığım gibi. Ama orada, pervazın üzerinde tek bir siyah gül, yaprakları ay ışığında ıslak ipek gibi parlıyor. Titreyen parmaklarımla ona uzanıyorum, sonra bir diken kanımı çekerken elimi geri çekiyorum.

Parmak ucumdan bir damla kıpkırmızı akıyor. Ben büyülenmiş bir şekilde izlerken, gül titriyor gibi görünüyor, yaprakları sanki kanımı içiyormuş gibi inanılmaz derecede koyulaşıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, tökezleyerek pencereden geri çekiliyorum. Bu gerçekleşmiyor. *Böyle bir şey olamaz.* Ama inkâr etmeye çalışsam da odamdaki diğer ayrıntılar gözüme çarpmaya başlıyor. Masamın üzerindeki kâğıt yığını karıştırılmış, üst sayfaları didik didik edilmiş. Diz üstü bilgisayarım bıraktığımdan biraz daha farklı bir açıda duruyor.

O buradaydı. Çalışmalarımı okuyor. Huzursuz bir uykuya dalıp çıkarken beni izliyor.

Dehşete düşmeliydim. Çılgılık atarak evden kaçmalıyım. Onun yerine, kendimi yazdıklarım hakkında ne düşündüğünü merak ederken buluyorum. Vampir mitolojisinin detaylarını ne kadar yanlış anladığıma güldü mü? Kurgusal canavarlarımdan herhangi birinde kendini tanıdı mı?

"Kes şunu," diyorum kendime sertçe. "Bu senin hikâyelerinden biri değil. Bu lanet olası gerçek ve net düşünmen gerekiyor."

Ama her gölge onun varlığını gizleyebilecekken, tenime değen her nefes onun odamda görünmeden hareket etmesine neden olabilecekken net düşünmek imkânsız görünüyor. Yatak odamın tanıdık sınırları şimdi farklı hissettiriyor - bir şekilde daha samimi. Daha *tehlikeli*.

Kahve yapmak için aşağıya iniyorum, uykunun boşuna olduğunu biliyorum. Ev ofisim beni kitaplarla dolu duvarı ve rahat yazı koltuğuyla karşılıyor, her şey aynen bıraktığım gibi. *Neredeyse* tam olarak. Masamda bir gariplik var, tam olarak anlayamadığım bir şey.

Taslak. Devam etmekte olan son çalışmam masamın sol tarafında düzgün bir yığın halindeydi. Şimdi ortalanmış, bazı sayfalar köpek kulaklı. Kalbim çarparak incelemek için yaklaştım.

Sayfa 47 işaretli - kahramanımın onu avlayan karanlık yaratıkla ilk karşılaştığı sahne. Sayfa 124 - ilk öpüşmeleri. Sayfa 186 - sonunda karanlığına teslim olduğu sahne. İşaretlenen her sayfa giderek daha samimi, daha yoğun hale geliyor.

Bana bir mesaj gönderiyor. Niyetinin bir önizlemesi.

Onun bu sahneleri okuduğunu hayal ettiğimde yüzümü bir sıcaklık kaplıyor, o ar- tik gözleri en özel fantezilerimi içine çekiyor. Bazı yerlerde gerçeğe ne kadar yaklaştığımı görünce gülümsedi mi? Kahramanımın zayıflıklarını zihnine not edip benimkilerden yararlanmayı planladı mı?

Yapılacak en akıllıca şey ayrılmak olurdu. Çantamı toplamak, bir otele gitmek ve oradan bir sonraki hamlemi düşünmek. Bunun yerine kendimi masamda oturmuş, parmaklarım klavyemin üzerinde gezinirken buluyorum. Kelimeler akmaya başladığında imleç beklenti içinde bana göz kırpmıyor:

Bu sayfalara musallat olan canavar, senin gerçekliğinle kıyaslanamaz bile. Karanlık hakkında yazdım, ama gülümsemeni görene kadar onu asla gerçekten tanımadım. Bana ne yapıyorsun?

Okuyacağını bildiğim için belgeyi kaydediyorum. Okumasını *istiyorum*. Bu delilik - bir vampirle tür doğaüstü mektup arkadaşı gibi not alışverişinde bulunmak. Ama kendime engel olamıyorum. İçimdeki yazarın onu anlaması, gizem katmanlarını kaldırıp altında ne yattığını görmesi gerekiyor.

Oda aniden daha soğuk geliyor. Kollarımı kendime doluyorum, ama bu omurgamdan aşağıya doğru akan ürpertiye durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Hava üst kattan gelen aynı yüklü hisle ağırlaşıyor ve artık yalnız olmadığımı kesin olarak biliyorum.

"Beni anlamaya mı çalışıyorsun, küçük hayalet?" Sesi tam arkamdan geliyor, eğlence dolu. Arkamı dönmüyorum - dönemiyorum. O gözleri bir daha görürsem, tamamen paramparça olabilirim.

"Kendimi anlamaya çalışıyorum," diye fısıldıyorum. "Neden kaçmadığımı. Neden korkmadığımı."

"Ama korkuyorsun." Şimdi daha yakın, kelimelerin saçlarımı karıştırdığını hissedebileceğim kadar yakın. "Kalp atışlarını duyabiliyorum. Teninden yayılan korkunun kokusunu alabiliyorum." Soğuk bir parmak boğazımın hizasında gezinerek beni soluk soluğa bırakıyor. "Asıl soru... başka ne hissediyorsun?"

Parmağının değdiği her yerde ısı çiçek açıyor, vücuduma orman yangını gibi yayılıyor. Bu delilik. O bir katil, bir canavar, sadece kurguda var olması gereken bir yaratık. Onun dokunuşundan geri çekilmeliydim, ona doğru eğilme dürtüsüyle savaşmamalıyım.

"Benden ne istiyorsun?" Sesimin sadece biraz titremesinden gurur duyarak sormayı başarıyorum.

Gülüştü kulağıma koyu ipek gibi geliyor. "*Her şey.*"

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. "Neden ben? Neden şimdi?"

"Çünkü karanlığı anlıyorsun." Elleri omuzlarıma yerleşiyor, güçlü ve sahiplenici. "Yazdığın her kelimeyi okudum Elena. Her hikâyeni, her sahneni, her karanlık fantezini. Sadece canavarlar hakkında yazmıyorsun - bizi *özlüyorsun*. Bizi *hayal* ediyorsun. Ve şimdi..."

"Şimdi mi?"

"Şimdi gerçek bir tanesinin dikkatini çektin." Kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor. "Asıl soru şu: Kurgudan çıkıp gerçeğe adım atmaya hazır mısın?"

Sonunda kendimi dönmeye ve onunla yüzleşmeye zorladım. Hatırladığımdan çok daha güzel, solgun yüz hatları mermerden ve gölgeden oyulmuş. Pahalı siyah takım elbisesi üzerine tam oturuyor ve onu Olimpos'tan inmiş karanlık bir tanrı gibi gösteriyor. Ama beni yakalayan onun gözleri - kadim, bilgili, aç.

"Ya hayır dersem?" İkimiz de hayır bildiğimiz halde soruyorum.

Gülümsemesi azı dişlerinin kenarlarını gösteriyor. "Sonra çekip gideceğim. Seni güvenli, sıradan hayatın ve kurgusal canavarlarınla baş başa bırakıyorum." Eli yüzümü kavlıyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Ama ikimiz de bunun senin istediğin şey olmadığını biliyoruz. Gerçekten değil."

O haklı, Tanrı olsun. Yıllarımı karanlıkla dans eden, canavarlarına teslim olarak özgürlüğü bulan kadınlar hakkında yazarak geçirdim. Şimdi bunu yaşıyorum, nasıl bırakıp gidebilirim ki?

"Bana bundan sonra ne olacağını söyle," diye fısıldıyorum.

"Sıradaki?" Gülümsemesi daha da büyür. "Sonra, seni düzgünce avlayacağım. Onu istemekten çıldırana kadar seni karanlıkla avlayacağım. Sadece bir canavara ait olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek için her şeyden -ışığından, hayattan, güvenlikten- vazgeçmeye hazır olana kadar."

İçimden bir inilti kaçıyor - korku ya da arzu, hangisi olduğundan emin değilim. Belki de ikisi birden. Diğer eli saçlarımdan arasına giriyor, hafifçe ama başımı geriye yatıracak kadar sıkıca kavlıyor.

"Seni parça parça ayıracağım," diye devam ediyor, sesi hipnotize edici. "İnşa ettiğin her duvarı, her savunmayı, güvenlik yanılsamasını yıkacağım. Ve tamamen çözüldüğünde..." Dudakları kulağıma geliyor ve ürpermeme neden oluyor. "Çaresiz kaldığında, acı çektiğinde ve karanlık için yalvardığında... işte o zaman seni sonsuza dek benim yapacağım."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun," diyebildim.

Yumuşakça gülüyor. "Hayır, küçük hayalet. Seni uyarmaya çalışıyorum. Bu kaçmak için son şansın."

Cevap vermek yerine uzanıp yüzüne dokunuyorum. Teni parmaklarımdan altında serin ve pürüzsüz, inanılmaz derecede mükemmel. Kıpırdamadan duruyor

o yaşı gözlerle beni izliyordu.

Söylememem gerektiğini bildiğim kelimeler fısıltıyla çıkıyor. "Belki de koştuktan yorulmuş."

Bir an için yüzünde vahşi ve aç bir şey parlıyor. Sonra geri adım atıyor, teması öyle bir kesiyor ki ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Göreceğiz," diyor ve sesi o kültürlü pürüzsüzlüğüne geri dönüyor. "Tatlı rüyalar, Elena. İyi yaz."

Sonra beni ofisimde titreyerek ve yalnız bırakarak gitti. Sadece havadaki kalıcı soğukluk ve masamın üzerindeki siyah gül onun burada olduğunu kanıtıyor.

Sandalyeme gömüldüm, zor nefes alıyorum. Ne yapıyorum ben? Beni bir saniye bile düşünmeden öldürebilecek bir yaratıkla nasıl bir oyun oynuyorum? Ama bu sorular aklımdan geçerken bile, yüzgeçlerim çoktan klavyenin üzerinde hareket ediyor, karşılaşmamızın her ayrıntısını henüz tazeyken yakalamak için çaresizce çabalıyor.

Yazarken saatler geçiyor, sonunda güneş doğuyor ve beni hala masamda buluyor. Sonunda kramp giren ellerimi esnetmek için durduğumda, yaklaşık elli sayfalık ham, yoğun bir malzeme ürettiğimi fark ediyorum. Bu şimdiye kadar yazdığım en iyi yazılardan biriydi.

Tabii ki öyle, sanırım histeri ve karışımı bir duyguyla.

Artık kurgu yazmıyorsun. Onu yaşıyorsun.

Düş almak için kendimi yukarı sürüklüyorum, dokunuşunun kalıcı hissinden arınmaya çalışıyorum. Ama kurulanırken, buğulanmış aynada bir şey görüyorum - buğulanmış camın üzerine zarif yazıyla yazılmış kelimeler:

Bu geceye kadar, küçük hayalet.

İçimden ıslak ve soğuk olmakla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti geçiyor. İzlerken, kelimeler sanki hiç orada olmamış gibi kayboluyor ve beni onları hayal edip etmediğimi merak etmeye bırakıyor. Ama hayal etmediğimi biliyorum. Tıpkı hayatımın geri dönülmez bir şekilde değiştiğini kemiksiz bir kesinlikle bildiğim gibi.

Yıllarımı karanlıkla dans eden kadınlar hakkında yazarak geçirdim.
Şimdi adımları öğrenme sırası bende.

Chapter Four

THE PREDATOR'S GAME

Yirmi dakikadır Ravencrest Mezarlığı'nın kapısına bakıyorum, ellerim direksiyonda bembeyaz. Güneş yeni batmış, gökyüzünü yapmak üzere olduğum şey için fazlasıyla uygun görünen kan ve gölge tonlarına boyamıştı.

Bu delilik, mantıklı aklım itiraz ediyor. Gerçekten geri mi dönüyorsun? Bile bile bir yırtıcının inine mi giriyorsun?

Ama şimdi kafamın içinde başka bir ses var - daha karanlık, daha baştan çıkarıcı. Geri dönüşü olmayan bir çizgiyi çoktan geçtiğimi fısıldıyor. Kaçmak yerine Torrin'in yüzüne dokunduğum an seçimimi yapmıştım. O zamandan beri her şey numara.

"Fazla düşünmeyi bırak," diyorum kendime kararlı bir şekilde. "Araştırma için buradasın. Karakter gelişimi. Profesyonel merak."

Bu yalan kendi kulaklarıma bile zayıf .

Son üç günümü ele geçirilmiş bir kadın gibi yazarak, karanlık romantizm ve yasak arzu sahnelerini birbiri ardına dökerek geçirdim. Editörüm çok heyecanlanacak - eğer ona sayfaları gösterecek cesareti bulabilirsem. Ama bu kelimeler yayınlanmak için değil. Çok çığ, çok kişisel, başıma gelenlerin korkunç gerçeğine çok yakınlar.

Derin bir nefes alarak nihayet arabamın güvenliğinden çıkıyorum. Demir kapılar şimdi beni karşılıyor gibi görünüyor, tanıdık gıcırtiları neredeyse davetkâr.

Sis çoktan bastırmaya başladı, tam zamanında, ama beni eskisi gibi korkutmuyor. Aksine, *eve dönüyormuşum* gibi hissediyorum.

Kendini dinle, iç sesim alay ediyor. Bir mezarlığa 'eve dönmek' mi? Aklını kaçırıyorsun, Elena.

Belki de öyleyim. Ama taşların arasındaki kıvrımlı yollarda yürürken kendimi yıllardır hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum. Sonbahar yapraklarının arasından geçen rüzgârın fısıltısı, tenimdeki sisin serin öpücüğü, toprağın ve çürümenin zengin kokusu gibi her duyu daha da güçlenmiş görünüyor. Bunun gibi anlar hakkında onlarca kez yazdım ama şimdiye kadar onları hiç tam olarak anlamamıştım.

Ayaklarım beni otomatik olarak ailemin mezarlarına doğru götürüyor, ama yarı yolda kendimi yakalıyorum. Bu gece bunun için burada değilim. *Kimin* için burada olduğum değil.

"Neredesin?" Toplanan karanlığa fısıldıyorum. "İzlediğini biliyorum."

Cevap gelmiyor ama hava ağırlaşıyor, yalnız olmadığım anlamına gelen o artık tanıdık elektrikle yükleniyor. O burada, gölgelerin arasında görünmeden hareket ediyor, o kutup gözleriyle beni izliyor. Oyununu *oynuyor*.

Tamam. Ben de oynayabilirim.

Rastgele bir yol seçiyorum, adımlarımın telaşsız *ve özgür* olmasına dikkat ediyorum. Bu gece kaçmadığımı görsün. Ne ondan, ne bundan, ne de kendimden. Botlarım taş patikada usulca tıkırdıyor, büyüyen karanlıkta kalp atışı gibi bir ritim.

"Biliyor musun," diyorum boş görünen mezarlığa doğru konuşarak, "biraz düşünüyordum. Yırtıcılar ve avlar hakkında, avlanmak ve avlanmak hakkında. Ne sonuca vardığımı bilmek ister misin?"

Sessizlik uzuyor ama onun beni dinlediğini hissedebiliyorum. Sis, canlı bir şey gibi bacaklarımın etrafında kıvrılıyor ve beni ileriye doğru itiyor.

"Av hayvanlarıyla ilgili olan şey," diye devam ediyorum, geçerken parmaklarımı soğuk mermer bir meleğin üzerinde gezdirerek, "her zaman o kadar çaresiz değiller

göründükleri gibi. Bazen yakalanmak isterler. Bazen kovalamacanın kendisi bir tür danstır."

Arkamda bir yerden alçak bir kıkırdama yankılanıyor. "Tehlikeli düşünceler, küçük hayalet."

Vücudumdaki her sinir bunu yapmam için çılglık atsa da arkamı . "Yaşamak için tehlikeli düşünceler yazıyorum. Tek fark, şimdi onları yaşıyorum."

"Öyle mi?" Sesi şimdi farklı bir yönden geliyor - solumda bir yerden. "Yoksa hala kurgunun arkasına saklanıp, bunun sadece başka bir roman için araştırma olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu suçlama acı veriyor çünkü içinde bir parça doğruluk payı var. Bir parçam hala saklanıyor, hala bu imkansız durumu anlayabileceğim bir hale getirmeye çalışıyor. *Kontrol* edebileceğim bir şeye.

"Belki," diye itiraf ediyorum, sesimin sabit kalmasından gurur duyarak. "Ama ben buradayım, değil mi? Karanlık çöktükten sonra, tam olarak ne olduğunu bilerek *senin* bölgendeyim. Bu sana ne anlatıyor?"

"Bu bana *senin* ya çok cesur ya da çok aptal olduğunu söylüyor," diyor aniden tam arkamdan.

Kalbim küt küt atmasına rağmen onun yakınlığı karşısında zıplamamak için kendimi zor tutuyorum. "Ya da belki sadece merak ediyorumdur."

"Merak ölümcül olabilir, Elena." Serin nefesi ensemdeki saçları karıştırıyor. "Özellikle de canavarların dikkatini çektiğinde."

Sonunda onunla yüzleşmek için döndüm. O kadar güzel ki canımı acıtıyor - asilzade yüz hatları ve yırtıcı zarafeti, pahalı takım elbisesi onu şekil verilmiş bir karanlık gibi gösteriyor. Ama beni ele geçiren gözleri oluyor. Kadim, bilgili ve aç.

"Beni öldürmeyeceksin," diyorum ikimizi de şaşırtan bir kesinlikte.

Gülümsemesi azı dişlerinin kenarını gösteriyor. "Hayır mı? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sen de meraklısın." Bir adım daha yaklaşıyorum, vücudundan yayılan doğaüstü ürpertiye hissedecek kadar yakın. "Büyülüyorum

Beni büyülediğin kadar seni de büyülüyorum. Neden kaçmadığımı anlamak istiyorsun. Neden geri gelmeye devam ettiğimi."

"Belki de sadece yemeğimle oynamaktan hoşlanıyorumdur."

"Belki de." Uzanıp yüzüne dokunuyorum, elmacık kemiğinin keskin çizgisini takip ediyorum. Teni, titreyen parmak uçlarıma karşı mermer gibi serin ve pürüzsüz. "Ama ikimiz de bunun bundan ibaret olmadığını biliyoruz."

Dokunuşumla kıpırdamadan duruyor, o imkansız gözleriyle beni izliyor. Bir an için onun medeni görünümünün altında kadim ve vahşi bir şey görüyorum - beni hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran bir şey.

Sonra düşündüğümde daha hızlı hareket ediyor, beni etrafında döndürüyor ve göğsüne doğru çekiyor. Bir eli boğazımı kavıyor - acıtacak kadar sert değil ama bana gücünü hatırlatacak kadar sıkı. Diğer kolu belime dolanıyor ve beni hareketsiz tutuyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, küçük hayalet," diye kulağıma hırılıyor. "Neye davetiye çıkardığın hakkında bir fikrin var mı?"

Dehşete düşmeliydim. Kaçmak için savaşıyor olmalıydım. Bunun yerine, kendimi ona karşı erirken buluyorum, başım içgüdüsel bir teslimiyet hareketiyle yana düşüyor ve bu da onun tekrar hırlamasına neden oluyor.

"Belki de güvenli oyunlardan bıktım," diye fısıldıyorum. "Belki de karanlıkla gerçekten dans etmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Kavrayışı biraz daha sıkılaşıyor. "Bu yoldan geri dönüş yok Elena. Kendini bir kez gerçekten karanlığa verdin mi, sonsuza dek sana sahip olur."

"Göster bana."

Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan dökülüyor, ama onları geri almaya çalışmıyorum. Beni eşit ölçüde korkutan ve heyecanlandıran bir şekilde doğru, gerçek hissediyorum.

Beni tekrar döndürüyor ve birden hareket ediyoruz - dans ediyoruz, gerçekten, mezarlar arasında yavaş bir vals. Sis canlı bir şey gibi etrafımızda dönüyor, gölge ve gümüşten oluşan özel bir dünya yaratıyor

Ay ışığı. Koyu kahverengi saçlarım hareketlerimizin esintisiyle birbirine karışıyor.

"Kalbin hızla atıyor," diye gözlemliyor beni başka bir geçirirken. "Korku mu yoksa heyecan mı?"

"İkisi de," diye itiraf ediyorum. "Bu seni memnun ediyor mu?"

Gülümsemesi günahın vücut bulmuş hali. "Bildiğinden daha fazla. Bu kombinasyon... sarhoş edici."

Bir an sessizlik içinde dans ediyoruz, zihnim her şeyin gerçek dışılığı ile dönüyor. İşte buradayım, bir mezarlıkta bir vampirle vals yapıyorum, daha önce hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum. Bu benim hakkımda ne söylüyor?

Sonunda kendinize karşı dürüst olduğunuzu söylüyor, o karanlık ses fısıldıyor. Sonunda ruhunuzun her zaman bildiğiniz şeyi itiraf ediyorsunuz - gölgelere ait olduğunuzu.

"Ne düşünüyorsun?" Torrin beni hayallerimden çekip çıkararak soruyor.

"Tüm bunlar karşısında dehşete düşmem gerektiğini düşünüyorum. Senin tarafından, kendim tarafından, bunun ne kadar doğru hissettirdiği tarafından." Parlıyor gibi görünen gözlerine bakıyorum. "Ama korkmuyorum. Ve bu beni her şeyden çok korkutmalı."

"Karanlık her zaman senin bir parçan oldu, Elena. Seni burada ölülerinin yasını tutarken ilk kez izlediğimde gördüm. Böylesine güzel bir keder, böylesine enfes bir acı - ama tüm bunların altında başka bir şey vardı. İçimdeki canavarı çağıran bir şey."

"Ne kadar ?" diye sordum. "Ne zamandır beni izliyorsun?"

"Ailenin ölümünün ilk yıldönümünden beri. Şimdi yaptığın gibi siyah giyiyordun ama saçında kırmızı bir gül vardı. Mezarlarında saatlerce konuşmuş, onlara yayımlanan ilk romanını anlatmıştın." Eli belimde sıkılaşıyor. "O gece okudum. Yazdığın her kelimeyi, o sayfalara döktüğün her karanlık fanteziyi. O zaman benim olduğunu anladım."

Sesindeki sahiplenme duygusu beni itmeli. Bunun yerine, damarlarımda sıcaklık dolaşıyor. "O zaman beni alabilirdin."

Neden bunca yıl beklediniz?"

"Çünkü gerçek sahiplenme güçle ilgili değildir, küçük hayalet. Teslim olmakla ilgilidir. İstekli, eksiksiz, geri dönülmez bir teslimiyet." Yüzü boynuma doğru iniyor, derin derin nefes alıyor. "Ve sen tamamen teslim olmaya hazır değilsin. *Henüz* değilsin."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Tenime karşı yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Çünkü bir parçan hâlâ bununla savaşıyor. Hâlâ rasyonalize etmeye, kontrolü elinde tutmaya çalışıyorsun. Hâlâ kendine bunun sadece bir sonraki kitabın için araştırma olduğunu söylüyorsun."

İnkâr istiyorum ama o haklı. Şu anda bile zihnimin bir kısmı notlar alıyor, bu deneyimi nasıl kurguya dönüştürebileceğimi düşünüyor. Sanatı gerçekliğe karşı bir kalkan olarak kullanmak.

"Bana doğru bir şey söyle," diye emrediyor aniden, dansımızı durdurarak. "Kendin dahil kimseye itiraf etmediğin bir şey."

Gözlerimi kapatıyorum, cevabın içimdeki o karanlık yerden yükselmesine izin veriyorum. "Bazen... bazen ailemin ölümünün bir hediye olduğunu düşünüyorum. Gitmelerini istediğim için değil, kayıpları bana kendimle ilgili bir şey gösterdiği için. Her zaman orada olan, bekleyen karanlık ve aç bir şey."

"Peki neydi o şey?"

"Ölümü yaşamdan daha iyi anladığımı. Mezarlıklarda partilerden daha rahat olduğumu. En iyi yazılarımın gölgelerden geldiğini." Beni dikkatle izlediğini görmek için gözlerimi açıyorum. "Belki de hep bunun için yaratılmışımdır. Karanlık için. *Senin* için."

İtiraf aramızdaki havada asılı kalıyor, herhangi bir fiziksel dokunuştan daha samimi. Uzun bir süre ikimiz de hareket etmedik.

Sonra Torrin'in eli saçlarımın arasına giriyor ve sıkıca kavırıyor. "Tekrar ," diye hırlıyor. "Son kısmı."

"Ben bunun için yaratılmışım," diye fısıldıyorum. "Karanlık için. Senin için."

Gözleri doğaüstü bir ışıkla parlıyor ve aniden ağzı benimkinin üzerinde. Öpücük vahşi, iddialı, dişlerle, karanlıkla ve vaatlerle dolu. Kan tadı alıyorum - kendi kanım, dışının dudağıma battığı yerden - ve metalik tatlılık beni inletiyor.

Aynı anda geri çekiliyor ve beni soluk soluğa bırakıyor. Gözleri çıplak bir açlıkla alt dudağımda biriken kan damlasına sabitleniyor.

"Yakında," diye söz veriyor, sesi kısıtlamadan dolayı sert. "Çok yakında, küçük hayalet. Ama bu gece değil."

"Neden?" Sebebini bilmediğim bir hayal kırıklığıyla soruyorum. "Neden geri çekilip dur?"

Gülümsemesi tamamen yırtıcı. "Çünkü av henüz bitmedi. Çünkü bir parçan hâlâ kendini tutuyor, dönüşmekte olduğun şeyi tamamen kucaklamaktan korkuyor. Ve çünkü..." Eğiliyor, dudakları kulağıma okşuyor. "Sonunda seni tamamen ele geçirdiğimde, bunun için çaresiz olmanı istiyorum. için *yalvarmanı*. Sadece karanlığa ait olmak için her şeyden -ışktan, hayattan, ahlakın kendisinden- vazgeçmeni istiyorum."

İçimden bir inilti kaçıyor - korku ya da arzu ve yine hangisinden emin değilim. Muhtemelen ikisi de.

"O zamana kadar," diye devam ediyor geri adım atarak, "hikayelerinizi yazmaya devam edin. Karanlığınızı sayfaya dökün. Bana içindeki canavarı daha çok göster." Gülümsemesi hınzırlaşıyor. "Bunu ön sevişme olarak düşün."

Sonra gitti, beni sisin içinde hızla atan kalbim ve morarmış dudaklarımla baş başa bıraktı. Dışının bıraktığı küçük kesige dokunuyorum, çoktan iyileşmiş ama hâlâ hassas. Kanın tadı dilimde kalıyor, karanlık, tatlı ve yasak.

Ben neye dönüşüyorum? Merak ediyorum. Ama mezarlığa doğru geri dönerken, artık cevaptan korkmadığımı fark ediyorum. Torrin'in içimde gördüğü karanlık her neyse, tasmadan kurtulmayı bekleyen canavar her neyse, onu bilmek istiyorum. Onu kucaklamak istiyorum. Ona *dönüşmek* istiyorum.

Arabamın kilidini açarken ellerim sabit, zihnim çoktan yeni sahneler tasarlıyor. Ama bunlar bir sonraki romanım için değil. Bunlar onun için, benim karanlık ilham perim, benim güzel canavarım. Gölge ve açlık, arzu ve teslimiyet sözcükleri.

Mezarlıktan uzaklaşırken dikiz aynamda onu görüyorum - kapıda duran uzun boylu bir figür, gidişimi izliyor. Ama gerçekten gitmiyorum, artık gitmiyorum. Bir parçam o sisle kaplı karanlıkta kalıyor, canavarımla dans ediyor, bekleyişin sona ereceği anı bekliyor.

Ve gerçek oluşum başlar.

Chapter Five

BLOOD AND HUNGER

KELİMELER parmak uçlarımdan kan gibi akıyor, karanlık ve umut dolu. Saatlerdir yazıyorum, sahne üstüne sahne döküyorum. Editörüm bu sayfaları görse muhtemelen kalp krizi geçirirdi - bunlar benim her zamanki özenle hazırlanmış romantik fantezilerime hiç benzemiyor. Bu kelimeler ham, ilkel ve yeni yeni anlamaya başladığım bir gerçeikle damlıyor.

Neye dönüşüyorsun? soru zihnimde yankılanıyor ama artık beni korkutmuyor. Aksine, beni *heyecanlandırıyor*.

İmleç beklenti içinde bana göz kırpmıyor, ama ben masamdan geriye yaslanıyorum, klavye başında geçirdiğim uzun saatler nedeniyle kasılan kaslarımı esnetiyorum. Yazdığım her şeyi okuduğunu bilmenin etkisiyle ofisim artık farklı hissettiriyor. Her kelime ona bir mesaj, her sahne büyüyen arzularımın karanlık bir itirafı.

Gözüme bir hareket çarpıyor - perdeler, tüm pencereler kapalıyken olmaması gereken bir esintiyle kıpırdıyor. Kalbim hızlanıyor, korkudan değil ama beklentiden.

"Bütün gece gölgelerde mi dolaşacaksın," diye soruyorum arkamı dönmeden, "yoksa gerçekten bana katılacak mısınız?"

"Ne dilediğine dikkat et, küçük hayalet." Sesi tam arkamdan geliyor, eğlence damlıyor. "Canavarlarla fazla rahat olmaya başladığını düşünebilirim."

Sonunda onunla yüzleşmek için döndüm. Bu gece her zamanki takım elbisesini giymemiş, onun yerine siyah bir kot pantolon ve yırtıcı zarafetini gizlemeyen kömür rengi bir kazak giymiş. Gündelik kıyafetler onu daha insani göstermeli. Bunun yerine, bir şekilde öteki dünyalılığını vurguluyor - eğlenmek için koyun kılığına girmeye çalışan bir kurt gibi.

"Belki de rahatlamaya başlıyorum," diyorum, ayağa kalkıp yüzüne doğru bakarak. "Bu bir sorun mu?"

Gülümsemesi azı dişlerinin kenarını gösteriyor. "Bu, o rahatlıkla ne yapmayı planladığınıza bağlı."

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermek yerine bilgisayar ekranımı işaret ediyor. "Çok meşguldün. Mezarlıktaki dansımızdan bu yana üç bölüm geçti. Söylesene Elena, kurgu mu yazıyorsun yoksa bir itiraf mı?"

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. Üzerinde çalıştığım sahneler... en hafif tabirle gergin. Boyun eğme ve teslimiyetin karanlık fantezileri, daha karanlık olanlarla dans ederken kendi canavarlarını kucaklayan bir kadın.

"İkisi de," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. "İkisi de değil. Artık bilemiyorum. Fantezi ve gerçeklik arasındaki çizgi her geçen gün daha da bulanıklaşıyor. Bazen neyin gerçek olup neyin olmadığından emin olamıyorum."

"Güzel." Bir adım daha yaklaşarak kişisel alanıma tamamen giriyor. "İşte tam da seni istediğim yer burası - istemen gerektiğini düşündüğün şey ile gerçekten arzuladığın şey arasında sıkışıp kalman."

Yakınlığı doğru düşünmemi zorlaştırıyor. Bağımlısı olduğum o doğal ürpertinin yanı sıra başka bir şey daha yayıyor - nabzımı hızlandıran güçlü bir enerji.

"Peki gerçekten ne arzuladığımı düşünüyorsun?" Sesimin sabit kalmasından gurur duyarak soruyorum.

Eli yüzümü kavırıyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Sanırım tam da hakkında yazdığın şeyi arzuluyorsun. Teslimiyeti. Karanlığı. *Canavar*."

"Kendine çok güveniyorsun."

"kokuyu alabiliyorum," diyor, derin derin içine çekmek için yaklaşıyor. "İstek. İhtiyaç. Benimkini yansıtan büyüyen açlık."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama o bu kadar yakinken bu neredeyse imkânsız. "Açlıktan bahsediyorsun," diyorum, "ama bana o gece mezarlıkta ne olduğunu anlatmadın. Kimdi o? Onu gerçekten neden öldürdün?"

Eli yüzümden boğazıma doğru kayıyor ve orada nazik bir tehditle duruyor. "Kıskandın mı?"

"Merak ediyorum," diye karşı çıkıyorum, gözlerimle onunla buluşuyorum. "Beni izlediğini söylemiştin. Beni *avladığını*. Nedenini bilmek istiyorum."

Kutup gözlerinde tehlikeli bir şey parlıyor. "Çünkü sen benimsin. Ve bazı gençlerin büyüklerinin iddialarına saygı duymayı öğrenmesi gerekir."

"Ben kimseye ait değilim," diye karşı çıkıyorum ama kelimeler dilimden dökülürken acınası geliyor.

Gülüşü koyu ipek gibi. "Hayır mı? O zaman neden sana dokunduğumda nabzın hızlanıyor? Neden teslimiyet ve sahiplenme hakkında bu kadar lezzetli karanlık sahneler yazıyorsun? Neden aklı başında her kadının yapacağı gibi kaçmak yerine bana geri dönüyorsun?"

Haklı, lanet olsun ona. Dehşete *düşmeliyim*. Karanlığa doğru bu amansız çekime karşı koymalıyım. Bunun yerine, kendimi tehlike ve arzusun o manyetik bileşimi tarafından çekilerek daha da yakınlaşıırken buluyorum. Hayal en yıkıcı yakışıklı yaratık tarafından çekiliyorum.

"Bana kendi dünyanı anlat," diye fısıldadım. "Canavarlarla dans edeceksem, en azından adımları bilmeliyim." Bu kelime oyunu o kadar can sıkıcı ki neredeyse geri alacağım, ama yüzü kelimeleri ağzımdan almasını engelliyor.

Torin uzun bir süre beni inceledikten sonra geri çekiliyor. "Benimle gel."

"Nereye?"

"Karanlığı anlamak mı istiyorsunuz? O zaman sana gerçek karanlığın neye benzediğini göstereyim."

Elini uzatıyor - şimdiye kadar yazılmış tüm şeytan pazarlıklarının bir yankısı. Ama ben sadece karanlık hikayelerin yazarı olmaktan yoruludum. Onları *yaşamak* istiyorum.

Elini tuttum.

Dünya... değişiyor. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Bir an ofisimdeyiz, bir an sonra Ravencrest Mezarlığı'nın daha önce hiç görmediğim bir yerinde duruyoruz. Geçiş o kadar yumuşak ki, gölgeler arasında hareket etmenin kalıcı hissi dışında hayal ettiğimi düşünebilirim.

"Nasıl yaptın-"

"Gölge yürüyüşü," diye açıklıyor. "Trmn en basit yeteneklerinden biri. Karanlıkta yolculuk edenler için mesafe çok az şey ifade eder."

Daha önce hiç fark etmediğim devasa bir anıt mezarın önünde duruyoruz, geri bunu nasıl gözden kaçırmış olabileceğimi ben de bilmiyorum. Yapı, Viktorya dönemi Gotik mimarisinin en güzel örneklerinden biri - yükselen kuleler ve grotesk çörtenler, bir mezardan çok minyatür bir katedrale benziyor.

"Evime hoş geldiniz," diyor Torrin ve sesinde kara bir mizah var. "En azından bir tanesi. Avlanma alanıma yakın bir yerde ikamet etmeyi uygun buluyorum."

"Bir anıt mezarda mı yaşıyorsun?"

"Uygun, değil mi? Ölüler lleri izliyor." Beni süslü bronz kapılara doğru götürüyor. "Gerçi yıllar içinde bazı iyileştirmeler yaptım."

İçerisi... beklediğim gibi değil, geri ilk etapta ne beklediğimi de bilmiyorum. Mahzenler ve tabutlar yerine, kendimi sadece gotik bir kütüphane olarak tanımlanabilecek bir yerde buluyorum. Tavandan tabana kadar uzanan kitap rafları, eski ve paha biçilmez görünen ciltlerle dolu duvarları kaplıyor. Deri koltuklar büyük bir şöminenin etrafında gruplanmış ve yağlı boya tablolar her şeyin üzerine sıcak bir ışık saçan özenli apliklerin arasında asılı duruyor.

"Beklediğin gibi bir kemik ve örümcek ağı yuvası değil mi?" Tor- rin bariz şaşkınlığım karşısında eğlenerek soruyor.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum, parmaklarımı deri ciltli kitapların sırtlarında gezdirirken. Bazı başlıklar bilmediğim dillerde, yazıdan çok sanat eserine benzeyen alfabelerle yazılmış.

"Koleksiyon yapmak için yüzyıllarım oldu," diyor. "Kitaplar asla bıkkınlık vermeyen birkaç insan yaratımından biridir. Sizin türünüz geçici olabilir ama hikâyeleriniz..." Bir cilt alıyor, ondan beklemediğim bir yumuşaklıkla tutuyor. "Hikâyeleriniz ölümsüzdür."

"Çalışmalarımı bu yüzden mi okuyorsun? Ölümsüz hikayeler mi arıyorsunuz?"

Gülümsemesi bilgili. "Çalışmalarınızı okuyorum çünkü içimdeki karanlığa sesleniyor. Çünkü bir şekilde, gerçek bir canavar tanımadan, bizi anlıyorsun. Açlığı, ihtiyacı, avcı ve arasındaki ebedi dansı anlıyorsun."

"Peki ya şimdi?" Ben soruyorum. "Artık gerçek bir canavar tanıdığımıza göre?"

Kitabı yere bırakıyor ve akıcı bir zarafetle bana doğru yürüyor. "Artık karanlık hikâyeler yazan bir yazardan çok daha tehlikeli bir şeye dönüşüyorsun. Dünyalar arasında bir köprü haline geliyorsun - artık tam olarak insan değilsin, ama henüz tamamen gölge bir yaratık da değilsin."

"Bana olan bu mu? Neden her şey farklı hissettiriyor? Neden daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissedebiliyorum?"

"Uyanıyorsun," diyor yavaşça etrafımda dönerek. "Kanındaki, ruhundaki karanlık benimkine yanıt veriyor. Sevgiyi çağırmak gibi."

"Öldürdüğün adam," dedim aniden. "Vampir. Bu yüzden mi beni izliyordu? Bu uyanışı hissedebildiği için mi?"

Torin'in ifadesi kararır. "Evet. Genç olanlar genellikle dönüşümün eşiğindeki insanlara çekilirler. Ateşin pervaneleri gibi." Eli saçlarımın arasına girip sıkıca kavırıyor. "Ama sen *benim* dönüşümüksün. Karanlığa yönlendirmek için benimsin. Kırma ve yeniden inşa etmek için benimsin."

Bu sahiplenmeyi protesto etmeliyim. Bağımsızlığımı, özgür irademi ortaya koymalıyım. Bunun yerine, kendimi onun dokunuşunda erirken buluyorum.

içgüdüsel bir boyun eğme hareketiyle boğazımı sıkıyor, bu da onun hırlamasına neden oluyor.

"Göster bana," diye fısıldıyorum. "Bana neye dönüştüğümü göster."

Diğer eli yüzümü kavlıyor ve o kadim gözlerle buluşmak zorunda kalana kadar çeviriyor. "Emin misin? Bir kez gördüğünde, gerçekten gördüğünde, geri dönüşü yok. Artık bu sadece kitapların için bir araştırmaymış gibi davranmak yok. Artık kurgunun arkasına saklanmak yok."

"Saklanmaktan yoruldum," diye itiraf ediyorum. "Bu berbat tarafımın her geçen gün daha da güçlendiğini hissetmiyormuş gibi davranmaktan yoruldum. *İstediğimi* bildiğim şeyle savaştırmaktan yoruldum."

"Peki sen ne istiyorsun, küçük hayalet?"

"Sen." ben durduramadan ağzımdan çıkıyor, gerçekten yoğrulmuş. "Karanlık. Canavar. Hepsi."

Yüzünde vahşi ve aç bir şey parlıyor. Sonra eğiliyor ve beni öpüyor - daha önceki vahşi iddiası değil, daha yavaş, daha kasıtlı bir şey. Dilinde eski ve sarhoş edici bir güç tadı alıyorum. Ellerim saçlarına dolanıyor, aramızdaki sıcaklık arttıkça onu daha da yakınımaya çekiyor.

Sonunda geri çekildiğinde, gözleri doğaüstü bir ışıkla parlıyor. "Kanın şarkı söylüyor," diye mırıldanıyor. "Beni çağırdığını, tadına bakmak için *yalvardığını* duyabiliyorum."

Sözleri beni korkutmak yerine damarlarıma ateş saçıyor. "O zaman tadına bak."

Kahkahası alçak ve zengin. "Henüz değil, küçük hayalet. Önce tam olarak ne teklif ettiğini anlamalısın. Kendini benim gibi birine vermenin ne anlama geldiğini."

Beni deri sandalyelerden birine götürüyor, karşımdaki kendi koltuğuna oturmadan önce beni oraya yerleştiriyor. Ateş ışığı yüz hatlarında oynasarak onu hem daha çok hem de daha az insan gibi gösteriyor.

"Sorularınızı sorun," diyor. "Gözlerinizin arkasında yandığını görebildiğim tüm soruları. Siz bir yazarsınız - içine girdiğiniz hikayeyi anlamanız gerekir."

O haklı. Karanlıkla artan tüm rahatlığıma rağmen, hala bilmediğim çok şey var. Kendimi bu yola tamamen adamadan önce anlamam gereken çok şey var.

"Gerçekten kaç yaşındasın?"

"Üç yüz kırk yedi yıl," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. "1677 yılında, büyük bir savaş sırasında dönüştürüldüm."

"Asker miydin?"

"Bir asilzade. Küçük bir Fransız kontunun ikinci oğlu, anlaşmaları bozmak için gönderilmiş ve bunun yerine sonsuz geceyi bulmuş." Gülümsemesi acı-tatlı. "Beni dönüştüren vampir... sana davrandığımdan daha az nazikti. Rızayla daha az ilgileniyordu."

Bu imalar beni ürpertiyor. "Bu yüzden mi bana bir seçenek sunuyorsun? Seçme şansın olmadığı için mi?"

"Kısmen. Ama aynı zamanda isteyerek teslim olmak, zorla boyun eğmekten çok daha tatlı olduğu için. Çünkü bunu seçmeni *istiyorum* - beni seçmeni - bunun ne anlama geldiğini gözlerin açık bir şekilde. Elli yıl sonra pişmanlık duymanı istemiyorum."

"Peki bu ne anlama geliyor? Teklif ettiğiniz her şeye evet dersem ne olur?"

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Acı. *Zevk*. Ölüm ve yeniden doğuş. Şu anda olduğun her şeyin sonu ve hayal edebileceğinden çok daha güçlü bir şeyin başlangıcı."

"Ben..." diye devam ettim, sesimi alçaltarak. "İnsanları öldürmek zorunda kalır mıydım?"

"Beslemek için mi? Hayır. Sen olmaz. Kendimizi korumanın başka yolları da var. Ama hata yapmayın, siz bir avcı olacaksınız. Avlanırsınız. Geleceğin her şeyi kucaklayan gerekecek. Karanlığı ve her şeyi."

Kendimi gölge ve açlıktan oluşan bir yaratık olarak hayal etmeye çalışarak bunu düşünüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu görüntü beni olması gerektiğini bildiğim kadar rahatsız etmiyor.

"Peki ya benim işim? Yazdıklarım?"

"İstersen devam edebilirsin. Türümüzün çoğu insan yüzünü korur - bu avlanmayı kolaylaştırır. Ama sözlerin değişecek, daha da karanlıklaşacak. Yazdığınız hikâyeler sadece hayal gücünden değil, gerçek zifiri karanlıktan doğacaktır."

"Zaten öyleler," diye mırıldanıyorum, son sayfalarımı düşünerek.

"Evet." Sırtışı bana keskin dişlerini bir anlığına gösteriyor. "Sen değişmeye hazırsın, küçük hayalet. Şimdiden yeni bir şeye dönüşüyorsun. Tek soru, bunu tamamen benimseyecek misin yoksa onunla savaşmaya mı çalışacaksın?"

"Peki ya savaşırsam?"

"Sonra çekip giderim. Seni güvenli, ölümlü hayatın ve kurgusal canavarlarıyla baş başa bırakıyorum." Gözleri benimkileri yakıyor. "Ama ikimiz de bunun senin istediğin şey olmadığını biliyoruz. Artık değil."

O haklı. Eski hayatıma geri dönme, bunların hiçbirisi olmamış gibi davranma düşüncesi artık imkânsız geliyor. Yetişkinliğin yozlaşmış gerçeklerini gördükten sonra çocukluğa çalışmak gibi.

"Sonra ne olacak?" Yumuşakça soruyorum.

"Sıradaki?" Öne doğru eğiliyor, yırtıcı niyeti vücudunun her hattında açıkça görülüyor. "Sırada, seni takip etmeye devam edeceğim. Seni ışığın bitip karanlığın başladığı sınıra doğru itmeye devam edeceğim. Ve sonunda hazır olduğunda - bunun için *çaresiz* olduğunda, gerçek gecenin sadece bir tadı için her şeyden vazgeçmeye istekli olduğunda - işte o zaman seni sonsuza dek benim yapacağım."

"Hazır olduğumu nasıl anlayacaksın?"

Gülümsemesi ölümcül. "Seni yeterince uzun süre izledim, kim olduğunu içten ve dıştan öğrendim. Hazır olduğunda anlayacağım ve o zamana kadar..." Hiç çaba harcamadan ayağa kalkıyor. "O zamana kadar, ihtiyacın olan kapanışı bulmanı bekleyeceğim. Öğrendiğin her şeyi ve gelecek olan bilinmeyeni sıralamak için."

Ben de onun hareketlerinden etkilenerек ayağa kalkıyorum. "Peki bu gece? Bu gece ne olacak?"

"Bu gece mi?" Beni çekiyor, bir eli saçlarıma dolanırken diğeri boğazımın çizgisini takip ediyor. "Bu gece sana olacakların tadına baktıracağım. Bana karşı artan arzunu körüklemeye yetecek kadar. Daha fazlası için *açlık* duymana yetecek kadar."

Başı boynuma doğru eğiliyor, yumuşak dudakları nabzımın üzerinde gezinirken ellerinden biri belimi sarıyor ve kıcımı sıkıca kavrayana kadar aşağı kayıyor. Dişlerinin keskin sıyrıklarını hissediyorum, derimi parçalamıyor ama olacakları vaat ediyor. Vücudumda tüylerim diken diken olurken tüm vücudum beklentiyle titriyor. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık anında hissediliyor ve bir iniltiyi tutmaya çalışırken alt dudağımın titremesine neden oluyor. Hatta insanlık dışı *kokuyor*. Kokusu gerçek olamayacak kadar ilahi. Onu içime çekip gözlerimin kapanmasına izin verirken, boştaki elini çeneme götürüyor ve boynumu ona daha da fazla göstermek için eğiyor. Onun için yayılıyorum, beni ısırmasını beklerken ayaklarımın üzerinde dengesiz duruyorum.

"Tatlı rüyalar, küçük hayalet," diye kulağıma, tüylerim diken diken oluyor. "İyi yaz."

Sonra yine ofisimde yalnızım, nefes nefese ve titriyorum, boynum dişlerinin dayandığı yerde karıncalanıyor. Dokunmak için uzandım, parmaklarımda hemen kan olup olmadığını kontrol ettim ama . Deriyi . Sadece havadaki kalıcı soğukluk ve dilimin üzerindeki güç tadı tüm bunları hayal etmediğimi kanıtlıyor.

Nefes nefese bilgisayarına dönüyorum, parmaklarım klavyede gezinmeye başlamış bile. Kelimeler içimden dökülüyor - çarpık ve vahşi. Artık kurgu değil, kehanet.

bir vaadi.

Chapter Six

DESCENT

"ELENA? Elena, beni dinliyor musun?"

Editörümün sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. Sarah en az beş dakikadır konuşuyordu ama ben dalmışım ve tek kelime bile duymadım. Zihnim dün gece Torrin'in kütüphanesindeki karşılaşmaya, onun dişlerinin boğazımda bıraktığı hisse gidip geliyor...

"Özür dilerim," diyorum kendimi telefon görüşmesine odaklanmaya zorlayarak. "Sadece yeni taslağı düşünüyordum."

"İşte ben de seninle bunu konuşmaya çalışıyorum," diyor Sarah, ses tonundaki kızgınlık açıkça belli oluyor. "Dün gönderdiğin sayfalar... Elena, harikalar ama her zamanki çalışmalarına hiç benzemiyorlar. Karanlık, erotizm, psikolojik gerilim - sanki tamamen yeni bir şeye kanalize oluyorsun."

Bir bilsen, diye düşünüyorum, boynumda Torrin'in dokunuşuyla hâlâ sızlayan noktaya dokunarak.

"Farklı bir şey deniyorum," diyorum ona. "Yeni bir bölge keşfediyorum."

"Her ne yapıyorsan, yapmaya devam et. Bu senden gördüğüm en iyi yazı. Sanki bir şeylere dokunmuşsun gibi... özel. *Gerçek.*" Duraklıyor. "Yine de ticari pazar için bazı kanlı oyun unsurlarını azaltmamız gerekebilir."

Histerik bir kahkahayı zar zor bastırdım. Sarah ona gönderdiğim sterilize edilmiş versiyonun çok karanlık olduğunu düşünüyorsa, gerçek sayfalara ne derdi acaba?

Sabit diskimde duran? Artık sadece Torrin'in gözleri için yazdığım, gerçek, karanlık ve açlıkla damlayanlar mı?

"Bunu düşüneceğim," diyorum kayıtsızca. "Dinle, buna daha sonra devam edebilir miyiz? Bir sahnenin ortasındayım."

Bahanelerimi sıraladıktan sonra telefonu kapatıyorum ve ofis koltuğumda arkama yaslanıyorum. Güneş pencerenin dışında batıyor, gökyüzünü mandalina ve lavanta tonlarına boyuyor. Bedenim farkındalıkla uğulduyor, gecenin yaklaştığını biliyor. *Onun* geleceğini bilerek.

Telefonum tekrar çalıyor - en iyi arkadaşım Lisa'dan bir mesaj:

Bu akşam bir şeyler içelim mi? Seni haftalardır görmedim!

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Haklı - arkadaşlıklarımı, sosyal hayatımı, beni gerçekliğe bağlayan her şeyi ihmal ediyordum. Ama dışarıda gerçekten ne olduğunu bilirken nasıl bir barda oturup havadan sudan konuşabilirim? Keşfetmem için adeta yalvaran bambaşka bir dünya olduğunu bile bile? 7/24 aklımda olan tek şey seksi bir vampirken nasıl flört draması ve ofis politikalarıyla ilgileniyormuş gibi davranabilirim?

mi? Son tarih sıkışıklığı.

Büyüyen yığına bir yalan daha eklendi. Artık tüm hayatım bir yalan gibi geliyor - ebeveynimin ölümünden beri içinde boğulduğum karanlığı örten ince bir normallik kaplaması. Sevmeyi öğrendiğim karanlığı.

Ofisimin sıcaklığı aniden düşüyor ve ben gülümsüyorum. "Bu gece erkencisin."

"Hevesli misin, küçük hayalet?" Torrin gölgelerin arasından cisimleşiyor, mükemmel yontulmuş vücudunu vurgulayan kömür grisi takımıyla yıkıcı görünüyor.

"Belki de bir tek ben değilimdir," diye karşı çıkıyorum, yüzümü ona dönerek. "Bu üst üste bana geldiğin üçüncü gece. Birileri senin bağlandığını düşünebilir."

Yüzünde eğlenen bir ifade var. "Ya da belki de son dört yıldır her gece seni izledim. Varlığımı kabul etmeyi daha yeni öğreniyorsun."

"Her gece mi?" Kaşımı kaldırıyorum. "Zamanını daha iyi değerlendiremez miydin?"

Cevap vermek yerine, hâlâ Lisa'nın mesajını gösteren telefonuma bakıyor. "İnsani bağlantılarını şimdiden terk mi ediyorsun?"

"Şimdi onunla nasıl yüzleşebilirim? Artık gerçek hissetmiyorlar," diye itiraf ediyorum. "Hiçbir şey hissettirmiyor, sadece..."

"Hariç mi?" diye sormaktan çekinmiyor.

"Bunun dışında. *Sen hariç*. Beni tanıştırdığın alternatif dünya." Ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum. "Geri kalan her şey bana bir rol oynuyormuşum gibi geliyor. Kendimin artık ilişki kuramadığım bir versiyonu gibi davranıyorum."

"Peki onun yerine kime dönüşüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum," diye fısıldıyorum, artık vücudundan yayılan o paranor- mal ürpertiye hissedebilecek kadar yakıным. "Vahşi bir şey. Seninle ışıksız geceleri arzulayan bir şey."

Eli yüzümü kavırıyor, başparmağı alt dudağımda geziniyor. "Bana bu arzuyu anlat."

"Bu... sürekli. Büyüyor. Sadece kan ya da karanlık için değil, temsil ettiğiniz her şey için. Güç. Özgürlük. Yazdığım hikâyelerin ardındaki gerçek."

"Peki bu hangi gerçek?"

"Canavarların gerçek olduğunu. Karanlığın sizi özgür bırakabileceğini. Bazı zamanlar..." Onun parlak gözleriyle buluşuyorum. "Bazen teslimiyet en büyük güçtür."

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. "Tehlikeli kelimeler, küçük hayalet. Özellikle de neye teslim olduğunu tam olarak anlamadığın zaman."

"O zaman göster bana," diye yalvarıyorum kaşlarımı çatarak.

Cevap vermek yerine beni daha yakına çekiyor, bir eli saçlarıma dolanırken diğeri boğazımın çizgisini takip ediyor. "Nabzın hızla atıyor," diye gözlemliyor. "Korku mu yoksa arzu mu?"

"Artık bilmiyorum." Ve bu doğru - içimde dönen duygular adlandırılmayacak kadar karmaşık. Korku ve arzu o kadar iç içe geçti ki birinin nerede bitip diğerrinin nerede başladığını söyleyemiyorum.

"Beklediğimden daha hızlı değişiyorsun," diye mırıldanıyor derin derin içine çekerek. "Kanında kokusunu alabiliyorum - büyüyor, seni içten içe dönüştürüyor. Yakında insan olarak bile geçemeyeceksin."

"Ne demek istiyorsun?"

Hafifçe geri çekiliyor ve o yırtıcı gözleriyle beni inceliyor. "Kendine bak. Gerçekten *bak*."

Ofisimin duvarındaki boy aynasına dönüyorum ve donup kalıyorum. Yansımam... farklı. Fark edemeyeceğim kadar yakın olduğum ince değişiklikler. Cildim daha pürüzsüz, solan ışıkta neredeyse ışılıdıyor. Gözlerim daha koyu görünüyor, kahverenginin içinde kehribar tonları var. Hareket etme şeklim bile değişti - daha akıcı, daha zarif, daha güçlü.

"Bana neler oluyor?"

"Dönüşüyorsun," diyor Torrin, aynada arkamda belirerek. "Kanındaki karanlık uyanıyor, benimkini çağırıyor. Yakında başka değişiklikleri de fark etmeye başlayacaksın. Gelişmiş duyular. Daha güçlü içgüdüler. Gölge ve geceyle daha derin bir bağlantı."

"Senin yüzünden mi? Yaptığımız şey yüzünden mi?"

"Her zaman olduğun şey yüzünden," diye düzeltiyor. "İçindeki bu karanlığı ben yaratmadım Elena. Sadece onu fark ettim. Onu çağırdım ve büyümesi için cesaretlendirdim."

Yansımalarımızı izliyorum - güçlü avcı ve onun istekli avı. Ama bu artık pek doğru değil, değil mi? Başka bir şeye dönüşüyorum. Arada bir şey.

"Hissedebiliyorum," diye fısıldıyorum. "Özellikle geceleri. Açlığı. Gücü. Gölgeleerin artık bana ulaşılıyor gibi görünmesi."

"Göster bana."

Yaşadıklarımı ona göstermek için gözlerimi kapatıyorum, içimde her geçen gün daha da yakınlaşan o uzak yere uzanıyorum. Odadaki gölgeler karşılık veriyor, şefkatle beslenen kediler gibi ayaklarımın etrafında kıvrılıyor. Karanlık toplandıkça sıcaklık daha da düşüyor, çabalarımın çekiciliğine .

"Çok güzel," diye nefes alıyor Torrin ve sesinde gerçek bir şaşkınlık var. "Bu işte doğuştan yeteneklisin. Sanki her zaman gölgeler ve gecelerle dolu bir yaşam için yaratılmışsın."

"Belki de öyleydin." Gözlerimi açıyorum, gölgelerin ikimizin etrafında dolaşmasını izliyorum. "Yazdığım tüm o hikâyeler... belki de hiç de kurgu değildi. Belki de kehanetlerdi. Anılar. Kanım her zaman olması gereken şeye yeniden üye oluyor."

Elleri kollarımdan aşağı kayıyor, buz gibi ürperti izleri bırakıyor. "Benim türüm arasında efsaneler var," diyor usulca, "damarlarında kadim geceyle doğan insanlar. Ruhları, tüm yaşamın içinden çıktığı karanlığı hatırlayan ölümlüler. Biz onlara Gölge-Öpücüğü deriz."

"Ben bu ?"

"Bence bu mümkün. Bu, türümüz hakkında neden bu kadar anlayışlı yazdığınızı ve dönüşümün neden bu kadar hızlı gerçekleştiğini açıklar. Ve neden dönüşmeden gölgeleri çağırabildiğinizi de."

Kollarında dönüp ona bakıyorum. "O zaman neden bekliyorsun? Eğer zaten bir şekilde senin dünyanın bir parçasıysam, neden dönüşümü tamamlamayayım?"

Gülümsemesi dişlerini gösteriyor. "Çünkü beklenti teslimiyeti daha tatlı hale getirir. Çünkü arzuladığın şeyi sana vermeden önce onu istemekten çıldırmanı istiyorum." Eli saçlarıma doğru kayıyor ve sıkıca kavıyor. "Çünkü sonunda kanını tattığımda ve karşılığında sana benimkini verdiğimde, tamamen benim olmanı istiyorum. Bedenin, aklın, ruhun ve gölgen. Pişmanlık yok."

Başparmağını başımın arkasında gezdirirken yumuşak bir inilti kaçıyor. "Peki o zamana kadar?"

"O zamana kadar..." Başı boğazıma doğru eğiliyor, dudakları nabız noktamı okşuyor. "O zamana kadar bekleyeceğiz. Teknik olarak hâlâ insanken ne kadar karanlık olabileceğini keşfedeceğiz. Duygularını çözersin ve hazır olduğunda..." alçak sesi şehvet dolu bir açlıkla kesiliyor.

Dişlerinin derime sürtünmesi nefesimi kesiyor. "Lütfen..."

"Lütfen ne?" Sesi karanlık ve ipeksi. "Lütfen durur musun? Lütfen devam et? *Gerçekten* ne istiyorsun, küçük hayalet?"

"Ne istediğimi biliyorsun," diye itiraf ediyorum, gerçekte ne düşündüğümü söylemekten utanarak.

"Söyle." Emir içimde gümbürdüyor. "Yüksek sesle. Artık imaların ve metaforların arkasına saklanmak yok. Bana tam olarak ne istediğini söyle, Elena."

Gözlerimi kapatıyorum, gerçeğin dudaklarımdan kan gibi dökülmesine izin veriyorum. "Beni ısırmanı istiyorum. Beni *tatmanı*. Senin tarafından istenmenin nasıl bir his olduğunu bana göstermeni."

Tenime öpücükler kondururken alçak hırıltısı boğazımda titreşiyor. "Peki ya sana acıtacağını söylersem? Sana nazik davranacak kadar kendimi kontrol edip edemeyeceğimi bilmediğimi söylersem?"

"Nazik olmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Benimle birlikte olmanı istiyorum."

Bir an için tamamen hareketsiz kaldı. Sonra, takip edemeyeceğim kadar hızlı hareketlerle beni döndürüyor ve göğsüne çekerek taş gibi sert ereksiyonunu kıcıma sürtüyor. Ne kadar büyük olduğunu fark ettiğimde dudaklarımdan kaçan iniltiyi kontrol edemiyorum. Bir eli saçlarımı kavırıyor, boğazımı daha geniş açması için başımı çeviriyor. Diğer kolu belime dolanıyor ve beni hareketsiz tutuyor.

"Sadece olacakların bir tadı," diye mırıldanıyor kulağıma.

Cevap vermek yerine, başımın yana düşmesine izin veriyorum - teslimiyetin ultra eş jesti. Dişlerini derime geçirmeden önce duyduğum son şey onay hırıltısı oluyor.

Acı keskin ve tatlı bir şekilde çiçek açıyor ama hemen başka bir şey tarafından bastırılıyor. Damarlarımdaki sıvı ateş gibi, kanımdaki şimşek gibi bir şey. Haykırıyorum ama protesto için değil. Başından beri yazdığım şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Kendini tamamen seçtiğin canavara teslim ettiğin bu mükemmel an.

Onun içtiğini, özümü içine aldığını hissediyorum ve bu şimdiye kadar deneyimlediğim en samimi şey. Kan sayesinde, yüzyılların karanlığı ve gücü, sonsuz geceler boyunca avlanmasıyla ilgili anıları yakalıyorum. Kanım ona akarken onun anıları da bana akıyor ve neye dönüşeceğimi gösteriyor. Birlikte ne olacağımızı.

Tam görüşüm kararmaya başladığında geri çekiliyor. Kaybettiğim için inliyorum, ama sonra bileği ağzıma geliyor, derisi çoktan ayrılmış ve koyu kanla dolmuş.

"İç," diye emrediyor. "Sadece bir tadımlık. kurmaya ve seni iyileştirmeye yetecek kadar."

İlk damla dilime çarpıyor ve dünyam patlıyor. Kanının tadı gücün kendisi gibi - kadim, karanlık ve bağımlılık yapıcı. Derinden, umutsuzca içiyorum, gerçek açlığın nasıl bir his olduğunu ilk kez anlıyorum.

Sonunda bileğini çekti. Kan kaybından ve güçten başım dönerek ona doğru yığılıyorum. Oda dönüyor, gölgeler görüş alanımın kenarlarında dans ediyor.

"Çok güzel," mırıldanıyor, beni yüzüne çevirerek. Gözleri doğaüstü bir ışıkla parlıyor, kanım dudaklarını kıpkırmızı boyuyor. "Şimdi anlıyor musun? Neye dönüştüğünü? Seni tamamen dönüştürdüğümde birlikte ne olacağımızı? Bu sadece ilk ısırıktı. Senin için daha çok şeyim var ama sen hazır değilsin."

Kelimelerle ifade edemeyecek kadar bunalmış bir halde başımı sallıyorum. Her şey farklı geliyor - daha keskin, daha net, bir şekilde daha gerçek. Odadaki gölgeler nabız gibi atıyor. Pencerelerimin ötesindeki gece beni çağırıyor, kendimi ona kaptırmam için yalvarıyor.

"Şimdi dinlen," diyor ve beni kolayca kaldırıp ofisimdeki deri koltuğa taşıyor. "Kan değişimi seni daha da değiştirecek.

Dönüşümünü hızlandır." Konuşurken kanlı dişleri dudaklarının üzerinde sallanıyor. "Uyandığında, olmak için doğduğun şeye bir adım daha yaklaşmış olacaksın."

Yorgunluk beni çekerken "Kal," diye fısıldamayı başarıyorum.

"Her zaman." Yanıma yerleşiyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Ereksiyonunun kıcıma sürtündüğünü hissedebiliyorum ama sözleri beni yatıştırıyor. "Uyu, küçük hayalet. Gölge ve kan rüyası gör. Uyandığında..." Sesi beni karanlığa doğru takip ediyor. "Uyandığında, gerçek inişine başlayacağız."

Bilincim kaybolurken, gölgelerin koruyucu bir koza gibi etrafımızda toplandığını hissediyorum. Uyku beni almadan önceki son düşüncem artık karanlığa düşmediğim.

Sonunda dönüyorum.

Chapter Seven

THE HUNTER'S MOON

Ay ışığına ve dilimde kalan güç tadına uyandım. Ofisim karanlık, ama her şeyi mükemmel bir netlikle görebiliyorum - her gölgeyi, karanlığın her ince geçişini. Gece etrafımda canlıymış gibi hissediyorum, sanki nabızı atıyor.

Torin gitti ama varlığı soğuk havada varlığını sürdürüyor. İçime çektiğimde onun ilahi büyü ve güç kokusunu alabiliyorum. Neredeyse misk gibi ama biraz da narenciye kokusu var. Boğazıma dokunuyorum, delinmiş yaraların çoktan iyileşip küçük, hassas izlere dönüştüğünü görüyorum.

Benim üzerimde hak iddia ediyor.

Artık her şey farklı geliyor. *Ben* artık farklıyım. Bunu her hücremde, her nefesimde, eskisinden daha yavaş ve daha güçlü görünen her kalp atışımda hissedebiliyorum. Odadaki gölgeler e-ger evcil hayvanlar gibi bana uzanıyor, uyanan gücüme karşılık veriyorlar.

Telefonum çalıyor. Lisa'dan bir mesaj daha:

Cidden senin için endişeleniyorum. Haftalardır kimse seni görmedi. En azından yarın kahve getirmeme izin verir misin?

Mesaja bakıyorum, kısa bir süre önce sahip olduğum hayatla bir bağlantı hissi uyandırmaya çalışıyorum. Ama şimdi hepsi uzak görünüyor, buzlu camın arkasından başka birinin anılarına bakmak gibi. Tüm varlığım birkaç gün içinde değişti ve şimdi eski aramda bir kopukluk var. Artık o üzgün, kırık

Ailesini kaybetmiş bir kız olarak kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Bana ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyorum.

Gözüme bir hareket çarpıyor - penceremin yanında yanlış hissettiren bir gölge titreşimi. Oradaki karanlık... farklı. Yabancı. Torrin'le hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde aç.

Sahip olduğum her yeni içgüdü tehlike çılgınlıkları atıyor.

Koltuktan yavaşça kalkıp etrafımdaki gölgelere uzanıyorum. Hevesle yanıt veriyorlar, yaşayan, nefes alan bir pelerin gibi toplanıyorlar. Onlarla olan bağlantım sayesinde başkalarını hissediyorum. Evimin etrafındaki loş ışıktaki hareket eden birden fazla varlık.

Yırtıcılar, ama *benim* yırtıcım değil.

Kaç, insani içgüdülerim yalvarıyor. Ama içimde bir şey kaçmayı reddediyor. Burası benim evim ve daha küçük canavarlardan kaçmayacağım.

Bu düşünce karşısında duraksıyorum, kendime şaşıyorum. *Kimim ben?* Bu yeni bulduğum özgüven mi yoksa sadece aptallık mı yapıyorum?

Yumuşak, kültürlü ve hiç de tanıdık olmayan bir ses havayı yarıyor. "Vay, vay. Küçük Gölge-Öpücüğü, yapayalnız. Bizim için ne kadar üzücü."

Gölgelerin arasından, dumanın katılaşması gibi cisimleşirler - modern giysiler içindeki üç figür, inhu- man doğalarını gizlemek için hiçbir şey yapmaz. İki erkek ve bir kadın, hepsi de Torrin'le aynı yırtıcı zarafeti taşıyor, ama daha uğursuz bir şekilde çarpıtılmışlar. *Yanlış*. Yanlış hissettiriyor. Güçleri daha genç, *daha ham*, daha vahşi hissettiriyor.

"Torrin'in yeni evcil hayvanı," diyor kadın, hınzır gülümsemesi deli dişlerini gösteriyor. "Senin hakkında çok şey duyduk."

Omurgamı dikleştiriyorum, gölgelerin etrafımda koruyucu bir şekilde dönmesine izin veriyorum. "Ben kimsenin evcil hayvanı değilim."

İlk vampir gülüyor - kalbimi hızlandıran soğuk, boş bir ses. "Hayır mı? O zaman neden onun kanı kokuyorsun? Senin üzerinde hak iddia çok açık, küçük kız. Tam olmasa da fark ettim. Ne kadar ilginç." Kelimeler dilinden dökülen bir pur gibi.

Etrafımda toplanıyorlar, şimdi insanlık dışı bir zarafetle hareket ederken daire çiziyorlar. İçinde bulunduğum durumu kavradıkça kalp atışlarım düzene giriyor ve garip bir şekilde sakinleşiyorum. Gölgele duygularıma karşılık veriyor, emirlerimi bekleyen bekçi köpekleri gibi hevesle etrafımda konumlanıyorlar.

"Ne istiyorsun?" Talep ediyorum. "Evimden defol git."

"İstemek mi?" Kadının kahkahası kara tahtaya çakılmış çivi gibi. Kuru ve sert, kulaklarımı tırmalıyor. "*Ona* zarar vermek istiyoruz elbette. Tor- rin bu bölgeyi çok uzun zamandır yönetiyor, çağdışı kurallarını uyguluyor, ona meydan okuyanları öldürüyor. Ama şimdi..." Gülümsemesi acımasızlaşıyor. "Şimdi bize istismar edebileceğimiz mükemmel bir zayıflık verdiğiine göre, bence birinin onu istifa etmeye zorlamasının zamanı geldi."

"Ben zayıf değilim," diye tükürdüm, aslında kelimelerin ardında herhangi bir gerçek olup olmadığını bilmeden.

"Cesurca sözler," diyor üçüncü vampir nihayet, Doğu Avrupa aksanı taşıyan sesiyle. "Ama sen hâlâ çoğunlukla insansın. Onun kanıyla güçlendin, evet, ama gerçek anlamda *bizden* biri değilsin. Henüz değil ve korkarım bizden biri olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecek kadar uzun yaşamayacaksın."

"Haklısın," diyorum ve sesimden güç fışkırıyor. "Ben sizden biri değilim. Ben tamamen başka bir şeyim ve sizi temin ederim ki önümüzdeki iki saniye içinde gitmezseniz buraya geldiğinize pişman olacaksınız."

Yanıt vermelerini beklemeden önce, içimde tezahür eden şeyin kuyusuna, Torrin'in kanının uyanmakta olan gücümle karıştığı yere uzanıyorum. Etrafımızdaki gölgeler kabarıyor, çağrıma hevesli bir şiddetle karşılık veriyor.

Vampirler tereddüt ediyor, belli ki bu seviyede bir kontrol beklemiyorlar. Kararsızlıklarını hissediyorum ve av ve avcı karşılaşmaları hakkında yazdığım her şeyi hatırlayarak avantajımı kullanıyorum. Bazı zamanlar en iyi savunma güçlü bir hücumdur.

"Sence *ben* onun zayıf noktası mıyım?" İçimdeki kayıp ilkel bir yerden karanlık kahkahalar yükseliyor. "Ben onun seçilmişiyim. Onun eşiyim. Kraliçesi olacak." Kelimeleri söylerken gerçekmiş gibi hissediyorum, sanki kanlı bir anı gibi.

Bir şekilde hep bildiğim şeyleri. Bir an için gardımı düşürmeme neden olacak kadar şaşırttılar beni, ama onlar düşüncelerini toparlamaya fırsat bulamadan gardımı geri aldım. "Ve buraya gelerek korkunç bir hata yaptınız."

Gölgelerle saldırıyorum, onları sert güç kırbaçları gibi kullanıyorum. Dişi vampir tıslıyor, çünkü bir tanesi yüzüne isabet ediyor ve yakıcı bir yara izi bırakıyor. Diğerleri geri çekiliyor, kendilerini içine soktukları durumu yeniden değerlendiriyorlar.

"İmkânsız," diye hırılıyor ilk vampir. "Hiçbir ölümlü gölgelere böyle hük."

"Sana tamamen farklı bir şey olduğumu - artık sadece bir ölümlü değilim. Uyarılarıma kulak verseydin akıllıca davranmış olurdun ama kendini güç arayışına fazlasıyla kaptırmıştın." Büyü içimde dolaşüyor, sarhoş edici ve tanıdık. Olmakta olduğum şey buydu, tüm karanlık hikâyelerim beni buna hazırlıyordu. "Ben Gölge Öpücüğü'yüm, gecenin kendisi tarafından seçildim. Ve sen *benim* evime izinsiz giriyorsun."

Gücüm arttıkça oda daha da soğuyor, gölgeler ölümcül bir niyetle kıvranıyor. Bir yanım olanlardan ve dönüştüğüm şeyden, bunun ne kadar doğal hissettirdiğinden dehşete düşüyor. Ama daha derinlerdeki bir parçam da bunun gerçek doğanın nihayet açığa çıkması olduğunu kabul ederek bundan zevk alıyor.

"Blöf yapıyor," diyor kadın ama ses tonuna belirsizlik hakim. "Muhtemelen-"

Başka bir varlık içeri girerken pencereler içeriye doğru patlar - muazzam, kadim ve görkemli bir şekilde tanıdık. Torrin gölge ve camdan oluşan girdabın içinden cisimleşir, gücü buz gibi bir kutup rüzgârı gibi odanın içinde yuvarlanır.

"Aşkım," diyor rahatça, sanki doğaüstü bir yüzleşmeden akşam yemeği için buluşuyormuşuz gibi. "Görüyorum ki misafir ağırlyorsun."

Onun gelişiyile içime bir rahatlama ve sevinç dalgası yayılıyor ama bu vampirlere üzerimde bir gram bile güç vermek istemediğimden savunmacı duruşumu koruyorum.

"Sadece birkaç davetsiz ziyaretçi," diye cevap veriyorum, onun rahat tonuna uyararak. "Senin zayıf noktan olduğum izlenimine kapılmış gibiler."

Kahkahası alçak ve korkunç derecede ürkütücü. "Şimdi mi?" Gözleri doğaüstü bir ışıkla parlıyor ve dikkatini karşımızdakilere çevirip onları inceledikten sonra soruyor: "Peki bu varsayım hakkında ne öğrendin?"

Buna karşılık dişi vampir hırlıyor ve insan gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı hareket ederek kendini bana doğru fırlatıyor. Ama ben artık insan değilim. Gölgelerim benim için tepki veriyor, onu duvara çarptıran bariyerlere dönüşüyor.

Torin bana yardım etmek için hareket etmiyor - buna ihtiyacı yok. Sadece ben tehdidi kendim ortadan kaldırırken gururlu bir memnuniyetle izliyor.

Diğer iki vampir birlikte saldırıp bizi alt etmeye çalışıyor ama onlar genç, kana susamışlık ve kibirle yönetiliyorlar. Torin birini çok az bir çabayla etkisiz hale getirirken, ben de gölgelerimi kullanarak diğerini sıkıştırıyorum. Dişi kaçmaya çalışıyor ama karanlık canlı zincirler gibi etrafını sarıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor biz onlara doğru adım atıp aradaki mesafeyi kapatırken. "Bu kadar güçlü olduğumu bilmiyorduk. Düşündük ki-"

"*Seçtiklerimi* bana karşı kullanabileceğini sandın," diye araya giriyor Torin, sesi ölümcül derecede yumuşak. "Bana ait olana zarar verebileceğini düşündün, ama çok az şey biliyordun, benim seçeceğimi. O da en az kadar senin varlığının her zerresini de- strok etme yeteneğine sahip." Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve bana dönmeden önce devasa dişlerini ortaya çıkarıyor. "Elena, benim küçük hayalet - onlarla ne yapmak istersin?"

Yaşamın ve ölümün gücü içimde uğulduyor. Bir yanım şiddete ne kadar kolay adapte olduğumu, isimlerini bile bilmediğim bu yaratıkları merhametim altında tutmanın ne kadar doğal olduğunu düşünerek dehşete düşüyor. Ama daha derinlerdeki bir parçam -yırtıcıları ve onların öldürme içgüdülerini her zaman anlamış olan parçam- bunun gerekli olduğunu biliyor.

Sesimin bu kadar soğuk çıkmasına şaşırarak, "Bir mesaj olarak hizmet etmeleri gerekiyor," diyorum. "Bizim olanı tehdit edenlere ne olduğunu başkaları da bilsin."

Torin'in gözleri onaylayarak parlıyor. "*Bizim*," diye tekrarlıyor, kelimenin tadını çıkararak. "Evet, bu hoşuma gitti. Göster bana küçük hayalet. Karanlığın sana ne öğrettiğini göster bana."

Sahip olduğumu bilmediğim içgüdülerimi kullanarak gücümün derinliklerine ulaşıyorum. Gölgeler hızla karşılık veriyor, tutsaklarımızın etrafını ölümcül kefenler gibi sarıyor. Onları öldürmüyorum - doğrudan değil. Bunun yerine, şimdiye kadar yazdığım her karanlık hikâyeyi, yarattığım her kâbusu içime çekiyorum ve onlara akıtıyorum.

Gölge onları doldururken, karanlık onları içlerinden yeniden yazarken çılgılık atıyorlar. Sonunda onları serbest bıraktığımda, değişmiş oluyorlar - gölge tarafından asla solmayacak şekilde işaretlenmişler, mürekkepli dövmeler artık tenlerini yaralıyor.

"Git," diye emrediyorum ve sesim güçle yankılanıyor. "Diğerlerine burada ne gördüğünü anlat. Onlara Gölge-Öpücünün uyandığını söyle. Torrin'i ya da beni tehdit etmeye cüret edenlere ne olacağını anlat."

Gecenin karanlığında kaçmakta tereddüt etmiyorlar ve bizi bir kez daha sessiz ofisimde yalnız bırakıyorlar. Uzun bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Az önce yaptığım şeyin farkına varmamla birlikte yüzeye çıkan aşırı güç yüklemesiyle titriyorum. Onları ömür boyu damgaladım. Hayatlarının geri kalanı boyunca her gün, onları zorladığım yaralara ve içlerine yerleştirdiğim huzursuzluğa bakarak geçirecekler.

Torrin beni kollarının arasına alıyor, gururu ve arzusu hissediliyor. "Benim güzel canavarım," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı. "Şimdi anlıyor musun? Neden seni seçtiğimi? Neden bunun için yaratıldığını bildiğimi?"

"Her şeyi anlıyorum," diye fısıldıyorum ve bu doğru. Hayatımın tüm parçaları birden anlam kazanıyor - karanlığa olan ilgim, canavarlar hakkında yazma yeteneğim, her akşam güneş battığında rahatlamam. "Ben hep bunun için yaratılmışım. *Senin* için."

"Evet." Eli saçlarımin arasına kayıyor, sahiplenici bir şekilde kavlıyor. "Sen asla sadece zayıf olmadın Elena. Sen her zaman benim kraliçem olmak için yaratılmıştın. Her konuda eşitim."

"O vampirler," diyorum, onların çarpık güçlerini düşünerek. "Onlar senden farklıydı. Bir şekilde yanlışlardı. Daha onları görmeden bunu hissettim."

"Gençler, çok çabuk dönüştürüldüler ve eğitilmeden bırakıldılar. Kana susamışlığa ve deliliğe teslim oluyorlar çünkü insanlıklarına bir bağları yok." Beni izlerken gülümsemesi yumuşak. "Sen ve ben farklı olacağız. Akılsız şiddetle değil, güç ve seçimle hükmedeceğiz."

"Biz mi?"

"O gösteriden sonra gitmene izin vereceğimi mi sandın?" Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Kendini umduğumdan daha mükemmel bir şekilde kanıtladın. Gölgelerine hükmedişin, onları işaretleyişin..." Gözleri ışıkla parlıyor. "Hazırsın."

Kalbim küt küt atıyor. "Neye hazırsın?"

"Her şey için. Son dönüşüm için. Senin gerçek oluşun için." Eli boğazıma doğru kayıyor, parmakları daha önce bıraktığı izleri takip ediyor. "Artık oyun yok, kendini tutmak yok. Bu gece, tamamen benimsin."

Korku yerine sadece beklenti hissediyorum. Tüm yazarlık kariyerimi kendimi buna hazırlayarak geçirdim. Sadece bunu bilmiyordum.

"Evet," diye fısıldıyorum, boğazımı sunuyorum. *Her şeyi* sunuyorum. Gülümsemesi yıkıcı derecede seksi. "O zaman başlayalım."

Torrin elinden bir güç patlaması göndererek yatağıma nişan alıyor. Tek bir hareketle, kırık sınıf pelüş yorgandan fırladı ve yere düştü. Beni kaldırıyor ve yatağın üzerine yatırmadan önce kırık camın üzerinden geçiriyor.

Yumuşak gri pijama pantolonumu aşağı çekip alt tarafımı siyah dantel külottan başka bir şeyle bırakmadığında rahatlamaktan neredeyse başım dönüyor. Beni içine çekerken gözleri kararıyor, alt dudağını yalarken gözleri külotumun üzerinde büyüyen ıslak noktaya takılıyor.

"Sikilmeye ve içilmeye o kadar hevesli ki," diye homurdanıyor Torrin, sesi alçak ve vahşi. "Çok iyi bir kızsın Elena."

Sözleri karşısında dudaklarım aralandı ama nutkum tutuldu. Bu kadim yırtıcının pis bir ağız var ve ben buna takıntılıyım. "Hoşuna gitti mi?" Sonunda soruyorum, elimi onun için külotumun üzerinden klitorisimi ovma için hareket ettiriyorum.

Gözlerimin yetişemeyeceği kadar hızlı bir şekilde kıyafetlerini çıkarıyor ve aniden karşımda çırlıçıplak duruyor. Aletini ve ne kadar büyük olduğunu gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Daha büyük adamlarla birlikte olmuştum ama *bu...* bu başka bir dünya. Sadece vücudu bir tanrı gibi şekillendirilmiş değil, aynı zamanda lanet bir tanrı gibi *asılmış*.

Külotumu yana kaydırarak bir parmağımı içime bastırıyorum, küçük parmaklarımın gidebileceği kadar derine dalıyorum. Çok iyi hissettiriyor, ama amım daha büyük bir şey tarafından doldurulmak için yalvarıyor. *Onun* tarafından.

Torin öne doğru eğilip gömleğimi çekiştirdikten sonra başımın üzerinden kaydırarak çıkarmama yardım etti. Sütyen giymemiştin ve şimdi aramızdaki tek şey külotumun ince kumaşı. Gözleri vücudumda geziniyor, ziyafetine başlamadan önce her santimimi inceliyor.

Vücudumu incelemek için biraz fazla zaman ayırdığına karar verdiğimde sessizce "Dokun bana," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

Gözleri tekrar vücudumda geziniyor, gözlerimi daha önce onda görmediğim bir açlıkla karşılıyor. "Geri dönüş yok," diye uyarıyor ama kontrolü sağlamak için zorlandığını görebiliyorum. Ona hayır desem bile burada durabileceğinden emin değilim.

"Yap," diye onaylıyorum, ona kendini kaybetmesi için gereken her şeyi veriyorum.

Torin hızlı bir hareketle külotumu vücudumdan sıyrıyor, beni çıplak ve ona maruz bırakıyor.

"Ay ışığında amının benim için parlamasına bayılıyorum," diyor, bir parmağını geçirip uyarılmamla kaplarken sesi gırtlaktan geliyor. Hiçbir dirençle karşılaşmadan kolayca kaydığında inliyor. "Beni çok iyi alacağını şimdiden söyleyebilirim."

Torin üzerime eğilerek yatağa tırmanıyor ve bacaklarımı aralayarak yerleşiyor. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, aç dudaklarını dudaklarıma çarparken bir eli vücudumda geziniyor ve hızla titreşen klitorisimi buluyor. Üzerinde yavaş ve sert daireler çizerek dilini ağzıma sokması için ona mükemmel bir fırsat verirken, ağzının içine doğru nefes alıyorum. Dillerimiz hararetli bir öpücüğe karışıyor ve o benden bir gaz çıkarmaya çalışırken birbirimize karşı inliyoruz. Karnımdaki gerginlik hızla artıyor ve ben

Bir an daha dayanmaya çalışıyorum, ama ağzımdan çekilip dilini sivri meme ucumun üzerinde gezdirdiğinde dağılıyorum, dokunuşunun altında tamamen çözülüyorum. Onun için boşalırken sırtımı yatağa yaslayarak haykırıyorum.

Orgazmım doruğa ulaşıp aşağı inmeye başladığında, ağzını daha da aşağı indiriyor, iki parmağı merkezimi keşfederken klitorisimi örtüyor, bana ihtiyacım olanı vermeden önce birkaç saniye boyunca uyarılmamın içinde kayıyor. Torrin iki büyük parmağını içime sokarken klitorisimi yalıyor, emiyor ve beni yutuyor. Dişleriyle beni delip delmeyeceğini bilmemenin verdiği adrenalin beni tekrar uçurumun kenarına sürüklüyor ve tekrar boşalıyorum.

Bu kez, içime girip çıkarken adını haykırıyorum, o kadar yoğun bir orgazm yaşıyorum ki patlayacakmışım gibi hissediyorum. Kırık pencereden giren ay ışığı ışınları bizi aydınlatırken etrafımızda yıldızlar oluşuyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor Torrin beni, ikinci orgazmımı yaşarken. Kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve sikini giriş yerimle hizalıyor ve sonra tek bir hamleyle içime batıyor.

"Oh Tanrım," diye inliyorum, beni gerdiği hissine kapılıyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Torrin iki bileğimi de bir eliyle tutarak başımın üzerine kaldırıyor ve içime gömülürken onları orada sabitliyor. Ritmi önce yavaş, sonra gözleri karardıkça hızlanıyor ve o söylemese de kontrolü kaybettiğini anlıyorum. Küçük bir parçam korkuyor ama beni kurtarmaya o kadar çabuk geldi ki. Bana zarar vermek *istemiyor*.

Torrin'in hamleleri acımasızlaşıyor ama daha fazlasına *ihtiyacım* var. Boynuma eğiliyor, yalıyor, öpücüklerini boynumun üzerinde ve yanağımda gezdiriyor, yumuşak nefeslerinin kulağıma fısıldamasına izin veriyor. Duygularım aşırı yüklendiğinde gözlerim dalgalanıyor ve içgüdüsel olarak boynumu ona açıyorum. Torrin öpücüklerinin arasında dişlerini boynumda gezdirmekten çekinmiyor.

Ona uzanmak istiyorum ama iki elimi de yerinde sabit tutuyor. İçimde kaybolurken tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Dişlerinin daha keskin bir şekilde batması nefesimin kesilmesine neden oluyor.

ve ben zıpladığım an, bu sefer onları içime sokmayı seçtiği andır. Dün gece o kadar derin değildi ama bu sefer sonuna kadar girdi. Bu çok daha ilkel bir duygu. Çok daha yoğun.

Acı önce içime saplanıyor ama kısa sürede bir zevk tsunamisi tarafından bastırılıyor. İçimde nabız gibi atıyor, kanımı ağız dolusu içerken vücudumdaki her hücreyi ele geçiriyor. Torrin beni içerken homurdanıyor ve inliyor, sert itişlerini sürdürüyor. Zihnim zevkle o kadar dolup taşıyor ki artık ne doğru düzgün görebiliyorum ne de ve Torrin'in de muhtemelen aynı şekilde hissettiğinden ve beni öldürmeden önce duramayacak kadar ileri gitmiş olabileceğinden endişelenmem gerekiyor ama kendimi umursayamıyorum. Kendimi tamamen zevke kaptırmış durumdayım.

Üçüncü bir orgazm beni aniden vuruyor ve çığlık atıyorum, sırtını pençeleyebilmek için elinden kurtulmak için kıvranıyorum, ama beni orada tutuyor. Tam orgazmım doruk noktasına ulaştığında Torrin ağzını benden çekip dişleriyle kendi bileğini kesiyor ve derisinden kan akarken bileğini ağzıma bastırıyor. Hemen dişlerini boynumdaki yaralara geçiriyor ve tekrar içime dalıyor.

Onun için ağzımı açıyorum ve kanın ağzıma akmasına izin veriyorum. Öfori vuruyor ve artık bileklerim serbest olduğu için ellerimle kolunu kavrayıp yüzüme doğru çekiyorum, böylece ondan *daha fazla* içebiliyorum. Kana susamışlığın ve aramızda gerçekleşen güç değişiminin etkisiyle bir araya geldiğimizde bir kükreme sesi çıkarıyor. Torrin kendini içime boşaltıyor, sikinin son damlasına kadar sağmak için amımı kullanıyor.

Birbirimizin gözlerine bakarken ikimiz de nefes nefese ve ter içindeyiz, az önce yaşadıklarımızdan tamamen bunalmış hissediyoruz. Eğer her seferinde böyle olursa, ona asla doyamayacağım. Asla duramayacağım.

Chapter Eight

BLOOD BOND

Mezarlık benim değişen gözlerimle farklı görünüyor. Bir zamanlar tehditkâr görünen gölgeler şimdi eski dostlar gibi beni eve davet ediyor. Ay, Ravenscrest'in canlı taşlarının üzerinde dolgun ve ağır bir şekilde asılı duruyor ve onun gücünün kanımda dolaştığını hissedebiliyorum.

Saldırıdan bu yana üç gün geçti, genç vampirleri gücümle işaretleyerek kendimi kanıtladığımdan beri. Torrin'in kanı beni içten içe değiştirmeye devam ederken üç gün boyunca yoğun bir dönüşüm geçirdim. Henüz tam olarak vampir değilim ama artık insandan çok vampirim. Aradaki boşlukta, eski hayatımın sonbahar yaprakları gibi dökülüşünü izleyerek var oluyorum.

Telefonum cebimde çalıyor - Lisa'dan görmezden geleceğim bir başka endişeli mesaj. Sosyal medyada uzun bir tatile çıkacağıma dair bir paylaşım yaptım ve editörüne bazı kişisel meseleleri halletmek için zamana ihtiyacım olduğunu bildirdim. Ölümlü bağlantıların kademeli olarak kopması bir kayıp gibi hissettirmeli. Bunun yerine, özgürlük gibi hissettiriyor.

"Tereddütlerin mi var, küçük hayalet?"

Torrin gölgelerin arasından yanımda belirliyor, siyah takım elbisesi onu şeytanın kendisinden bile daha seksi gösteriyor. Bölgemizde dolaşırken bütün akşam beni izledi ve bir sonraki adımın ne olacağını düşünmem için bana alan açtı.

"Tereddüt etmiyorum," diyorum, eline uzanarak. "Sadece... düşünüyorum. Değişen her şey üzerine. Değişmek üzere olan her şey üzerine.

değişim."

Parmakları benimkilerle birleşiyor, soğuk ve güçlü. "Peki bu değişikliklere baktığında ne görüyorsun?"

"Gerçeği görüyorum," diye cevap veriyorum, birleşmiş ellerimizin etrafında karanlık bir sisin dans edişini izlerken. "Her şeyi kafamda toplamak zor ama yine de hayal edebileceğimden çok daha az stresli. Bedenim olması gerekeni yeniden keşfediyor. Ruhum gerçek doğasının farkına varıyor."

Torin beni kendine çekiyor, boştaki eli yüzümü okşuyor, ben de onun dokunuşuna yaslanıp rahatlayarak iç geçiriyorum. "Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha kusursuzsun."

Gözleriyle buluşuyorum ve bir an için onların içinde kayboluyorum. Daha önce olmayan gümüş benekler var, ay ışığında parlak metal gibi yansıyorlar. Keskin yüz hatlarına bakmak o kadar hoş ki, asla gözlerimi kaçırıp mutlu ölemem. "Ben de senin için aynı şeyi rahatlıkla söyleyebilirim."

"Son adımı atmaya hazır mısın?" diye sorarken yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

"Evet." Kelime tereddüt etmeden geliyor. "Ama önce yapmam gereken bir şey var."

Yüz hatlarında hemen bir anlayış beliriyor. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor. "Ah. Son bir ziyaret mi?"

Başımı sallıyorum ve beni ailemin mezarlarına doğru nazikçe iterek serbest bırakıyor. Bu yalnız yapmam gereken bir şey - geride bırakmayı seçtiğim hayata son bir veda ve ben sormadan o bunu biliyor.

Monroe ailesinin mezarlığı şimdi farklı hissettiriyor, tanıdık hüznü yeni bakış açımıyla şekil değiştiriyor. İkiz mezar taşları önümde yükseliyor, oyulmuş gülleri ay ışığını yakalıyor. Ebeveynlerimin isimlerinin harflerini takip ediyorum, onları acıyla değil garip bir huzur duygusuyla hatırlıyorum.

"Şimdi anlıyorum," diye fısıldıyorum ruhlarına. "Neden karanlık hakkında yazmaya çekildiğimi. Neden hiçbir zaman ışığa tam olarak uyum sağlayamadım. Anılarınızdan kaçmıyorum - her zaman olmam gereken şeyi kucaklıyorum."

Gece rüzgârı kıpırdanıyor, gül ve çürüme kokusu taşıyor. Gelişmiş halimle, neredeyse onların varlığını hissettiğimi, seçimimi *kabul* ettiklerini hayal edebiliyorum.

"Seni her zaman seveceğim," diye devam ediyorum usulca. "Artık senin bir zamanlar yeni kızın olmasam da, her zaman senin küçük kızın olacağım."

Gözüme bir hareket çarpıyor - solgun bir gül yaprağı mezarın üzerine düşmek üzere aşağıya doğru sürükleniyor. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki beyaz yapraklardan oluşan bir yağmur etrafımda kar gibi dönene kadar. Ne gördüğümü anladığımda gözlerim açılıyor: Gördüğüm her mezarın üzerindeki her gül yapraklarını bırakıyor ve ay ışığında bir fırtına yaratıyor.

Torin yanımda beliriyor ve doğaüstü gösteriyi yoğun bir ilgiyle izliyor. "Ölümler onay veriyor," diyor yumuşak bir sesle. "Seni dünyalar arasında bir köprü olarak görüyorlar - yaşam ve ölüm, ışık ve gölge."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ama bunlar üzüntüden ziyade sevinç gözyaşları. Bu kabullenmeden daha fazlası - bu bir onaylama. Olmakta olduğum her şeyin onaylanması.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum aileme, etrafımızdaki soğuk havaya ve bu dönüşümü kutsayan her ne güç varsa ona. Gül yaprakları nazik bir kar gibi mezarların etrafına yerleşiyor, kim bilir ne kadar süreliğine ayrıldığım diyardan gelen son bir hediye.

Torin'e döndüğümde görüşüm hiç olmadığı kadar net. "Ben hazırım."

Elimi tutuyor ve beni mezarlığın derinliklerine götürüyor, tanıdık patikaları geçip daha önce hiç görmediğim yerlere götürüyor, tıpkı birlikte geçirdiğimiz ilk gecede olduğu gibi. Sis yoğun ve ağır, ama yüksek görüşüm sisi kolayca kesiyor. Karanlık bir güçle titreşen eski ve an- cak bir şeye doğru ilerliyoruz.

"Burası neresi?" devasa bir yapı belirirken soruyorum.

"Ravencrest'in kalbi," diye cevaplıyor Torrin. "Çok daha eski temeller üzerine inşa edilmiş orijinal şapel. Güçlü yerler ölümü çekmeye meyillidir - ya da belki de onları güçlü kılan ölümdür."

Bina en iyi haliyle Gotik mimariye sahip; yükselen kuleler ve grotesk çörtenler. Ancak Hristiyan imgelerinin altında daha eski bir şey seziyorum. İnsanların sayısız tanrıya daha karanlık şekillerde uğraştığı zamanları hatırlayan bir şey.

İçeride, çeşitli sembollerle kaplı taş duvarların üzerinde yüzlerce mum titrek bir ışık saçıyor. Bazılarını okült konulardaki araştırmalarımın tanıyorum, diğerleri ise tamamen yabancı. Hepsisi de taşın içinde bir amaç uğruna kıvranıyor gibi görünüyor.

"Burası benim dönüştüğüm yer," diyor Torrin, beni mekânın merkezine götürürken. "Gerçi benim dönüşümüm... seninkinden daha az gönüllüydü." Hatırladıkça yüz ifadesi kararıyor. "Sadece almak yerine gerçek gücü paylaşmaya layık birini bulmak için yüzyıllarca bekledim."

"Bana ne yapacağımı söyle," diyorum fısıltıyı zorlukla aşarak.

Beni kendine çekiyor, bir eli saçlarıma dolanırken diğeri boğazımdaki solan izleri takip ediyor. "Öncelikle, tam olarak neyi seçtiğini anlamam gerekiyor. Bu sadece bir vam-pire olmakla ilgili değil - Gölge-Öpüşlü doğanız sayesinde zaten insandan daha fazlasısınız. Bu gerçek bir kan bağı kurmakla ilgili. Güçlerimizi, özlerimizi, *ruhlarımızı* birleştirmek."

"Acıyacak mı?"

"Evet." Sesi nazik ama dürüst. "Ölümlü ölümü acısız olamaz. Ama kendini bıraktığında alacağın zevk acıdan çok daha ağır basacak, sana söz veriyorum."

Titriyorum, endişeli hissediyorum. "Peki ya sonra?"

"Sonra, benim gibi olacaksın. Ölümsüz. Eşit derecede güçlü. Tüm insani sınırlamalardan özgür olacaksın." Beni izlerken yüzü ciddiye. "Ama sen de bana bağlı olacaksın, tıpkı benim sana bağlı olacağım gibi. Eşit ortaklar olarak bu toprakları birlikte yöneteceğiz."

"Ortaklar," diye tekrarlıyorum, kelimenin verdiği his hoşuma gidiyor.

Kavrayışı sahiplenici bir şekilde sıkılaşıyor. "Kraliçemden başka bir şey olamayacak kadar güçlü ve mükemmel olduğunu kanıtladın."

Ben son kararımı verirken etrafımızdaki gölgeler beklentiyle titreşiyor. "O zaman al beni. Beni tamamen senin yap."

boğazıma yaklaşırken gözleri doğaüstü bir ışıkla parlıyor. Ama dişleri tenimi delmeden önce, kulağa ritüel gibi gelen sözler fısıldıyor: "Kendini özgürce karanlığa mı veriyorsun? Kana, gölgeye ve sonsuz geceye?"

" ediyorum." Kelimeler törenin ve zamandan daha eski bir gücün ağırlığını taşıyor.

"Ölümsüzlüğün bedelini kabul ediyor musun? Açlığı, gücü, geceye hükmetme sorumluluğunu?"

""

"Benim kendimi sana bağladığım gibi sen de kendini bana bağlıyor musun? Bu geceden zamanın sonuna kadar karanlıkta eşit ortaklar olarak?"

""

"O halde öyle olsun" derken gülümsemesi saf bir zehirdi.

Isırık öncekinden farklı - daha derin, daha ilkel. Dişleri boğazıma batarken tıslayarak bağıriyorum ama acı hızla damarlarımda ateş, kanımda şimşek gibi hissettiren bir şeye dönüşüyor.

Bağlantımız sayesinde her şeyi görüyorum - yüzyıllardır varoluşunu, güçlerini, başarısızlıklarını. Her anısını, her ölümünü, her karanlık ve zafer anını. Kanım ona akarken onlar da bana akıyor ve neye dönüştüğümü gösteriyor.

Birlikte ne olacağız.

Bilincimi kaybetmeden hemen önce geri çekiliyor. Dişlerini kaybettiğim için inliyorum, ama sonra bileği ağzımda, derin bir kesikten kan fışkırıyor.

"İç," diye emrediyor. "Kanımı dudaklarının arasına al ve büyük lokmalar halinde yut. Bırak seni yeniden yapsın."

İlk damla dilime çarpıyor ve dünyam başıma yıkılıyor. Kanının tadı muhteşem - akıl almaz derecede zengin ve inanılmaz derecede güçlü. Derinden, umutsuzca içiyorum, her yutkunuşun beni daha da değiştirdiğini hissediyorum. Kalbimin ritmine odaklanıyorum. Yavaşlıyor, sonra tamamen duruyor, sonra farklı bir vuruşla yeniden başlıyor. Duyularım insan sınırlarının çok ötesinde keskinleşiyor. Torrin'in gücü içimden geçerek varlığımın her zerresini dönüştürüyor.

Sonunda bileğini çektiğinde, değişimin gücüyle titriyorum. Etrafımızdaki gölgeler yeni bir amaçla huzursuzlaşıyor, birleşik gücümüze karşılık veriyor. Yeni kurduğumuz bağ sayesinde onun hissettiği her şeyi hissedebiliyorum - zaferini, arzusunu, sonunda mükemmel eşini bulduğu için duyduğu karanlık sevinci.

"Gözlerini aç," diye fısıldıyor. "Dünyayı ölümsüz bir gözle gör."

İtaat ediyorum ve her şeyin ne kadar farklı görüldüğünü görünce nefesim kesiliyor. Renkler keskin, gölgeler canlı ve her eski taşın bir aura yayılıyor. Ama hepsinden güzeli Torrin'in kendisi, gerçek formu yeni duyularım tarafından görülebiliyor - hâlâ bir şekilde insana benziyor, ama eskisinden daha da yıkıcı ve gözlerim ona düştüğü anda bunu anlıyor. Onu anlamama izin verirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Ben de onun etrafındaki siyah sis ve kutup mavisi güç girdaplarını izliyorum. O mükemmel biri.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, ayaklarımı sabitlemek için kollarını bir kez daha bana doluyor.

Değişiklikleri değerlendirmek için bir an duruyorum. Ellerimi ters çevirip iki tarafına da bakarken bedenim daha güçlü hissediyor. Daha zarif. Güç damarlarımda dolaşıyor, bir zamanlar orada akan insan kanını geride bırakıyor. Gölgele hevesle bana doğru uzanıyor, yeni kraliçelerini kabul ediyorlar.

"Kendimi... tamamlanmış hissediyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Gülümsemesi gururlu ve sahiplenici. "Sen muhteşemsin," diyor beni daha yakına çekerek. "her şey, hayal ettiğim her şey

uzun yüzyıllar boyunca bulmak."

Aramızdaki bağ sayesinde sözlerinin ağırlığını hissedebiliyorum. Şu anda ne kadar mükemmel bir şekilde eşleştığımızı hissedebiliyorum - onun kadim gücü ve benim taze gücüm, onun deneyimi ve benim yeniliğim, onun karanlığı ve benim gölge dokunuşlu zarafetim.

"Şimdi ne olacak?" Bağlantımız sayesinde cevabı hissedebilsem de soruyorum.

"Şimdi mi?" Gülümsüyor, yeni dişlerimle eşleşen dişlerini ortaya çıkarıyor. "Şimdi avlanıyoruz. Hükmediyoruz. Küçüklere gerçek gücün neye benzediğini gösteriyoruz." Eli saçlarıma kayıyor, sahiplenici bir şekilde kavıyor. "Ve sonra birlikte olabileceğimiz her şeyi keşfetmek için sonsuzluğumuz var."

Onu bir öpücük için aşağı çekiyorum, dudaklarında hemen kendi kanımın tadını alıyorum. Dillerimiz birbirine karışıp birbirini keşfederken, metalik tang ağızlarımız arasında değiş tokuş ediliyor. Etrafımızda, birleşik gücümüz antik şapeli doldururken mumlar daha da alevleniyor. Aramızdaki bağ sayesinde onun arzusunu hissedebiliyorum.

Öpüşürken tutkunun içinde kayboluyoruz, sonunda ayrılmadan önce şehvetin bir an için bizi ele geçirmesine izin veriyoruz, gece tarafından çağırılıyor - vaat, güç ve olasılık dolu.

"Hadi yürüyüşe çıkalım," diyor alnıma bir öpücük kondururken.

Elini tutuyorum ve sonra şapelden çıkıp *işimize* doğru yürüyoruz. Dışarı çıktığımızda sis bir perde gibi önümüzden ayrılıyor ve yeni yöneticilerini tanıyor. Uzaklarda bir yerde bir karga sesleniyor ve bir parçam ne olduğunu anlıyor. Karga benim yeniden doğuşumu haber veriyor.

Şapelin merdivenlerinin başında durup yeni duyularımla mezarlığı inceliyorum. "Farklı hissetmeliyim," diye düşünüyorum, bilinçaltımda zaten fazla düşündüğümü biliyorum. "Suçlu, korkmuş ya da başka bir şey. Öyle değil mi?"

Torin'in gülüşü eğlendiricidir. "Tam da hissetmen gerektiği gibi hissediyorsun aşkım. Sen sadece içinde her zaman olduğun şeye dönüştün." Eli benimkini güven verici bir şekilde kavıyor. "Ne de olsa en iyi canavarlar karanlıklarını özgürce seçenlerdir."

Birlikte ilk gecemize doğru yürüyoruz. Gölgeler, krallarını ve yeni kraliçelerini kutlayan saray mensupları gibi etrafımızda hoplayıp zıplıyorlar. Aramızdaki bağ sayesinde Torrin'in memnuniyetini, bunca yıllık bekleyişten sonra beni yanında görmekten duyduğu zaferi hissedebiliyorum.

Ve onun haklı olduğunu fark ediyorum - kendimi farklı hissetmiyorum çünkü bu aslında bir dönüşüm değil. Bu bir eve dönüş. Farklı bir yaşamda olduğum şeye dönüş.

Hikayelerimdeki canavar, ruhumdaki karanlık, kanımdaki gölge - bunlar asla kurgu değildi.

Sadece doğru zamanı bekliyorlardı.

Chapter Nine

DARK EVER AFTER

DÖNÜŞÜMÜMÜN ÜÇ AYI GEÇTİ ve ben hâlâ bu karanlık yeteneğin yeni yönlerini keşfediyorum. Bu gece, Ravenscrest'in orijinal şapelinin en yüksek kulesine tünemiş, gölge dokunuşlu bir krallık gibi altımda yayılan alanımızı izliyorum. Dolunay her şeyi gümüş bir ışıkla yıkıyor ama benim ölümsüz görüşüm karanlığı sanki gündüzmüş gibi kolayca yarıyor.

Torrin yanımda cisimleşiyor, hâlâ nefesimi kesen akıcı bir zarafetle hareket ediyor. Aramızdaki bağ sayesinde, beni burada bulmaktan duyduğu memnuniyeti hissediyorum - bölgemizi araştırmak için en sevdiği noktalardan biri.

"Rahat mısınız kraliçem?" diye soruyor, dar çıkıntıda yanıma yerleşirken.

"Çok." Ona doğru eğildim, gölgelerimiz doğal bir şekilde birleşti. "Şimdi her şeyin ne kadar farklı görüldüğünü düşünüyordum. Her şeyin ne kadar farklı olduğunu ve ne kadar yol kat ettiğimizi."

"Kendinizden farklı bir şey bekler miydiniz? Daha yüksek bir amaç için tasarlandığınızı hissetmediniz mi?"

Mezarlık krallığımızın içinden sislerin süzülüşünü izlerken bunu düşünüyorum. Geçtiğimiz üç ay öğrenme ve büyüme kasırgasıydı - yeni güçlerimi geliştirmek, yerel doğaüstü topluluk üzerinde egemenliğimizi kurmak, insan dış görünüşü ile ölümsüz gerçek arasında mükemmel dengeyi bulmak.

"Belki de haklısın," diyorum, genç bir vampirin aşağıdaki bölgemizden geçişini izlerken, başını saygıyla eğmiş, hazırlığımızı hissediyor. "Hakkında yazdığım her şey, hayal ettiğim her şey - hepsi bu gerçeklik için bir hazırlıktı. *Bu* yüksek amaç için."

Torrin elime uzanıyor, yeni eşleşen yüzüklerimiz ay ışığını yakalıyor. Yüzükler gümüş, üzerlerinde karanlık enerjiyle titreşen semboller var. Geleneksel evlilik yüzükleri değil - artık insan geleneklerinin çok ötesindeyiz - ama daha eski bir şey. Daha derin. Kan bağımızın ve ortak kurallarımızın bir sembolü.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diyor, ancak muhtemelen bağlantımız aracılığıyla bunu hissedebiliyor.

"Son imza günümü düşünüyorum." Bu anıya gülümsüyorum. "Orada insanların arasında oturup onlardan biriymiş gibi davranmak ne kadar tuhaf bir histi. Yeni yazım tarzımın 'karanlığımı bulduğum' anlamına gelip gelmediğini sorup durdular. Keşke bilselerdi."

Ölümlü dünyaya bu kadar çabuk dönmeyi beklemiyordum, ancak her gün kelime sayımı hızlandırdım ve anlatılmadan bırakamayacağım çok fazla hikayem var. Bir imza günü için geri dönmem gerektiğini söylediğimde Torrin bana çok destek oldu.

Yumuşakça gülüyor. "Peki ya sen? Karanlığını buldun mu?"

"O hale geldim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Eskiden hakkında yazdığım her şey - açlık, güç, canavar ve hükümdar arasındaki mükemmel denge - artık hepsi gerçek. Bazen bunların hepsinin bir rüya olduğunu ve bir gün yalnız bir gerçekliğe uyanacağımı düşünüyorum."

Aramızdaki bağda bir hüznü seziyorum ama Torrin kendi sözlerimi değerlendirmem için bana bir an veriyor.

Altımızda, genç vampir sınırlarımızdaki devriyesini tamamlıyor. Dönüşümünden bu yana bölgemiz için katı kurallar koyduk - izinsiz insan avlamak yok, onay almadan dönüşmek yok, otoritemize meydan okumak yok. İtaatsizlik edenler, Gölge Öpüslü Kraliçe'nin neden zeki kralından daha çok korkulduğunu çabucak öğrenirler.

"Özlüyor musun?" Torrin aniden sorar. "İnsan hayatını? Arkadaşlarını?"

Yanıt vermeden önce bunu dikkatle değerlendiriyorum. "*Bazı* insanları özlüyorum," diye itiraf ediyorum. "Lisa'yı. Editörüm Sarah. Ama bu nostaljik. Uzak. O hayat şimdi bir ateş rüyası gibi geliyor. Bu..." Alanımızı, etrafımızda hareket eden gölgeleri, kanımızda uğuldayan gücü işaret ediyorum. "Bu gerçek."

"Peki ya ailen?"

Elim boğazımdaki madalyona gidiyor - gümüş ve eski, bizimle ilgili her şey gibi. İçinde iki küçük fotoğraf ve dönüşüm geçirdiğim o gecedен kalma preslenmiş bir gül yaprağı var. "Mezarlarını hâlâ ziyaret ediyorum. Ama artık farklı. Artık yas tutmuyorum. Onları ve beni buraya getiren yolu onurlandırıyorum."

Onun anlayışını hissediyorum. Kendi dönüşümü daha az nazık, daha az seçilmişti ama ölümlülüğü geride bırakmanın acı tatlı sürecini anlıyor.

"Gel," dedi aniden, ayağa kalktı ve beni de çekti. "Hadi avlanalım."

Dudaklarıma bir gülümseme yayılırken dişlerim dudaklarımdan arasından fırlıyor. Beslenmemize gerek yok - dün gece iyi beslendik. Ama avlanmak sadece yemekle ilgili değildir. Bazen hissettiğimiz ham güçle, ortaklıkla ve ekip çalışmamızla ya da karanlığın içinden birlikte geçmenin saf neşesiyle ilgilidir.

Kuleden atlıyoruz, düşerken formlarımız gölgeye dönüşüyor. Bu benim en sevdiğim vampir özelliklerinden biri - havada su gibi hareket edebilme yeteneği. Mezarlıkta yarışıyoruz, mezar taşlarının arasından ve türbelerin arasından geçiyoruz, hız ve güç açısından mükemmel bir şekilde eşleşiyoruz.

Bizi Ravencrest'in en eski güçlerinin uyuduğu eski bölümüne götürüyorum. Merkezindeki devasa meşe ağacı mezarlığın kendisinden daha yaşlı, kökleri buranın çok daha karanlık dinler için kutsal bir yer olduğu zamanları hatırlayan toprağın derinliklerinden geliyor.

Dallarının altında cisimlenerek kralımla yüzleşmek için dönüyorum. Gölgeden katılaşıırken gözleri doğaüstü bir ışıkla parlıyor. Bana duyduğu açlık yüzünden okunuyor - sadece kan ya da et için değil, paylaştığımız samimi anlayış için.

"Beni ilk gördüğün zamanı hatırlıyor musun?" Yavaşça etrafında dönerek soruyorum. "Hâlâ insanken, ailemin mezarı başında yas tutarken?"

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum," diyor yırtıcı hareketlerime uyararak. Uzaktaki bir ak kuyruklu geyiğe doğru ilerliyoruz. Ormanın içinde yürüyor. Onu göremiyorum ama her adımını sanki gibi duyabiliyorum. "Saçındaki kırmızı gül. Kederin seni daha da güzelleştirmesi. Kanında hissettiğim, uyandırılmak için yalvaran karanlık."

"O zaman biliyor muydun? Neye dönüşeceğimi?"

Geyiğe yaklaştığımızda sesi alçalıyor. Yürüdüğünü benim kadar o da duyabiliyor. "Umut ettim. Yüzyıllar boyunca pek çok insanı izledim, benimle eşleşebilecek birini aradım. Kendilerini olduğumuz şeyin deliliğine kaptırmadan karanlığın içindeki güzelliği anlayabilecek birini." Eli benimkini yakalıyor ve beni sessizce kendine yaklaştırıyor. "Ama bana anlaşıldığımı hissettiren ilk kişi sendin, hem de hiç kelime alışverişine gerek kalmadan. Yazdıkların fazlasıyla yeterliydi."

"Peki ya şimdi?" Auramdan yayılan gücü hissetmesine izin vererek daha da yaklaşıyorum. "Şimdi bana baktığında ne görüyorsun?"

"Kraliçemi görüyorum," diye homurdanıyor, sahiplenici ve gururlu. "İsteddiği her şeye layık, zeki ve güçlü bir kraliçe."

Mezarlık kapısındaki bir kargaşa dikkatimizi çekiyor - yükselen sesler, doğaüstü enerjinin nabzı. Ortak gücümüz sayesinde, izinsiz girişi hissediyoruz. Birileri sınırlarımızı test ediyor.

"Onlara neden burada hüküm sürdüğümüzü hatırlatalım mı?" Soruyorum, geyiğin bir gün daha yaşamasına izin verirken gölgeler şimdiden ellerimin etrafında kıvranıyor.

Gülümsemesi tamamen avcı, av değil. "Yolu göster, küçük hayalet."

Bana taktığı lakap karşısında sırıtiyorum. Artık bunu pek sık kullanmıyor, onun yerine bana kraliçem demeyi tercih ediyor, ama bir yanım onun bana ilk taktığı ismi tercih ediyor.

Birlikte mezarlığa doğru ilerliyoruz, üç yabancı vampirin nöbetçilerimizle tartıştığı kapılarda cisimleniyoruz. Yaşlılar - Torrin kadar yaşlı değiller ama bize meydan okuyabileceklerini düşünecek kadar güçlüler. Güçleri Avrupa saraylarının ve kadim soyların tadında, yüzyılların ayrıcalığıyla kibirli.

Biz göründüğümüzde lider dönüyor, yüzü bir küçümseme maskesi. "Büyük Torrin ve onun Gölge Öpüşlü Kraliçesi. Şöhretiniz sizi önceden ele veriyor."

"Yine de bölgemize davetsiz giriyorsun," diye not ediyorum, karanlığın bir uyarı pelerini gibi etrafımda kıvrılmasına izin vererek. "Ya çok cesursun ya da çok aptal."

"Avrupa Konseyi'nden bir teklifle geldik," diyor, ancak gözleri isteklerime karşılık vererek gölgelerde gezinmeye devam ediyor. "Onlar... burada büyüyen güç hakkında endişeliler. Karanlığın kendisine hükmeden bir ölümlünün ölümsüzlüğe dönüştüğüne dair duydukları hikâyeler hakkında."

"Ve?" Torrin'in sesi sabırsızdır.

"Ve size aralarında bir yer öneriyorlar. İkinize de." Bir an duraksıyor. "Düşünsenize, bu taşra mezarlığından çıkıp Avrupa'nın büyük saraylarına gidiyorsunuz. Türemüzün en eskileri arasında hak ettiğiniz yeri alıyorsunuz."

Gülüyorum ve bu ses onları ürkütüyor. "Krallığımızı bir başkasının sarayında yer almak için takas edeceğimizi mi sanıyorsunuz? Biz yenilerini kurarken eski yöntemlere bağlı kalanlara boyun eğeceğimizi mi?"

"Konsey'i reddetmeye cüret mi ediyorsun?" Vampirin yüzü çatlıyor ve altındaki tehdidi gösteriyor.

"Biz *her şeye* cüret ederiz," diye Torrin, gücü benimkiyle aynı seviyeye yükseliyor. "Bu yüzden buraya hükmediyoruz. Bu yüzden diğerleri yok olurken bizim bölgemiz gelişiyor. Konseyinizin unuttuğu şeyi anlıyoruz - gerçek güç ortaklıktan gelir, boyun eğdirmekten değil."

Birleşik gücümüz havayı doldururken vampirler huzursuzca yer değiştiriyor. Bağımız sayesinde Torrin ve ben mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyoruz, gölgeler canlı silahlar gibi etrafımızda kıvranıyor.

"Gidin," diye emrediyorum, sesim doğaüstü bir otoriteyle yankılanıyor. "Konseyinize Ravencrest'in bizim olduğunu söyleyin. Onlara Shadow-Kissed kraliçesi ve kralının politika ve güç ilgilenmediğini söyleyin. Onlara gerçek gücümüzü öğrenmek istiyorlarsa..." Dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Gelip kendileri test edebilirler."

Gerçekten aptalca. Sözlerimi bitirmeden önce bile öyle olduğunu biliyordum. Blöflerini böyle görüyorum ama geri dönmeye meyilli hissetmelerini istemiyorum. Doğaüstü konsey hakkında dünyanın öbür ucunda ve onlardan mümkün olduğunca uzakta kalmak istediğimi bilecek kadar çok şey duydum.

Sesimdeki tehdit çok açık. Vampirler geri çekiliyor, saygınlıklarını korumaya çalışıyorlar ama birleşik gücümüzün gösterilmesiyle sarsıldıkları belli. Aramızdaki mesafeyi uzatmalarını izlerken Torrin memnuniyetle hırlıyor.

Onlar gittikten sonra beni kendine çekiyor. "Güzel ve korkunç," mırıldanıyor saçlarıma karşı. "Bir kraliçede hayal ettiğim her şey."

Kollarında dönüyorum, çenesinin keskin çizgisini izlemek için uzanıyorum. "Bir şeyleri değiştiriyoruz, değil mi? Eski güç yapılarını, eski düşünme biçimlerini."

"Öyleyiz," diye başını sallıyor. "Gölge Öpücüler yeterince nadirdir, ama eşit olarak hükmeden biri?" Yüzü gururla doludur. "Sen emsalsizsin aşkım. Tehlikelisin. *Devrimcisin*."

"Güzel." Onu bir öpücük için aşağı çekiyorum, dilini dudaklarıma bastırıp içeri girmesini istediğinde hemen dilini ağzıma sokuyorum. Geri çekilmek ve beni hemen burada, nöbetçilerimizin önünde almasına izin vermemek için içimdeki her şeyi kullanıyorum ama dudaklarına fısıldıyorum: "Bırak bizden korksunlar. Bırak merak etsinler. Korku yerine ortaklıkla hüküm süren canavarlar hakkında hikâyeler anlatsınlar."

Yüzündeki eğlenen ifade alt dudağımı ısırma neden oluyor. "Bu dünyada dalgalar yaratacaşın ve ben hepsinde senin yanında olmak için sabırsızlanıyorum."

Yanağına bir öpücük konduruyorum, elini elime alıyorum ve kendimizi durdurulamaz ve amaç dolu hissederek bölgemizde ilerliyoruz. Yazdığım her kelime beni buraya getiriyordu. Her hikâye bir hazırlıktı. Yarattığım her canavar, kendim olmak için bir alıştırmaydı.

Ama bu herhangi bir hikayeden daha iyi. Bu gerçek. Bu gerçek. Bu bizim karanlık sonsuzluğumuz.

Epilogue

SHADOW CROWN

İki Yıl SONRA

Son romanım önümdeki masanın üzerinde duruyor, siyah kapağı mum ışığında parıldıyor. Elena Monroe'dan "Gölgeler Kraliçesi" - dönüşümden bu yana geleneksel olarak yayınlanan ilk kitabım ve şimdiye kadarki en başarılı kitabım. Eleştirmenler bu kitap için "devrimci", "karanlık bir şekilde baştan çıkarıcı" ve "vampir kurgusunun tamamen yeniden keşfi" diyor.

Keşke bilselerdi.

Sarah'nın taslağa verdiği tepkiyi hatırlayarak gülümseyerek kabartmalı kapağın izini sürüyorum. Editörüm neden artık sadece geceleri çalıştığımı ya da toplantılarımızın neden tamamen sanal olduğunu sorgulamadı. Sadece "yeni yönüm" ve eşi benzeri görülmemiş satış rakamlarım onu çok heyecanlandırdı.

"İncelemeler hoşunuza gitti mi kraliçem?" Torrin kütüphanemizin gölgelerinden cisimleşiyor, varlığı kadim kitapların enerjiyle titreşmesine neden oluyor. İnsanların sadece bir kurgu olduğunu düşündükleri şeye verdikleri tepkiyle eğlenmesi beni kıkırdatıyor. Ne zaman eleştirileri okumak için internete girse hep bundan bahseder. Bugünlerde çoğunu okumuyorum çünkü neyle karşılaşacağımı asla bilemiyorum, ancak Torrin onları ayıklayabiliyor ve bana sanatımı güçlendirmek için kullanabileceğim geri bildirimler sağlayabiliyor.

"Buna 'saf fantezi' diyorlar," diyorum ona etiketlendiğim en son eleştiriyi göstererek. "Görünüşe göre, gölgelerle birleşebilen ve karanlığa hükmedebilen vampirler fikri 'çok uzak-

'zorlama'. Bir okuyucu ana karakterler arasındaki bağı 'gerçekçi olmayacak kadar yoğun' olduğunu söyledi."

Beni sandalyemden çekip etrafında döndürerek kucağına oturturken kadifemsi bir kahkaha atıyor. "Keşke ne kadarını sakladığını bilselerdi. Bunu inandırıcı kılmak için gerçek gücümüzün ne kadarını gizlemek zorunda kaldığını."

O haklı. Geçtiğimiz iki yıl bize hayal edebileceğimizden çok daha yetenekli olduğumuzu gösterdi. Kan bağıımız her geçen ay daha da güçlendi, ta ki birbirimizi her mesafeden hissedebilinceye, sadece bir dokunuşla düşüncelerimizi ve gücümüzü paylaşabilinceye, gölgede tek bir varlık gibi hareket edebilinceye kadar.

"Gölge yürüyüşünün etkileyici olduğunu düşündüğümüz zamanları hatırlıyor musun?" Kıçımı kavrayıp sıkıca tutmasına izin vererek, beni büyüyen ereksiyonunun üzerinde yavaşça sallamasına izin veriyorum. "Şimdi çok basit görünüyor."

Güçlenen bağıımız sayesinde, ilk büyük keşfimizin anısını paylaşıyoruz - sadece gölgeler arasında seyahat edemeyeceğimizi, tamamen onlara dönüşebileceğimizi öğrendiğimiz gece. Özlerimizi karanlığın kendisiyle birleştirip saf güç olarak var olabileceğimizi. O gece aynı zamanda bilinci paylaşabileceğimizi, her şeyi birbirimizin duyuları aracılığıyla deneyimleyebileceğimizi öğrendiğimiz geceydi.

"Çok güçlenmişsin," diye mırıldanıyor Torrin saçlarıma doğru. "Bazen seni avlanırken izliyorum ve neye dönüştüğüne inanamıyorum."

Dün geceki avı hatırlayarak gülümsüyorum. Sık sık beslenmemize gerek yok - birleşik gücümüz tek bir beslenmenin ikimizi de haftalarca idare edebileceği anlamına geliyor - ama artık zevk için avlanıyoruz. Doğal, ilkel benliklerimizin ve birlikte mükemmel bir uyum içinde hareket etme şeklimizin verdiği heyecan için.

"Göster bana," diye fısıldıyorum, kutup gözleriyle buluşmak için geri çekiliyorum. "Beni nasıl gördüğünü göster."

Zihnini tamamen benimkine açarken yumuşakça sırtıyor. Onun gözlerinden kendimi gerçekte olduğum gibi görüyorum - güzel ve ısıltılı. Tenim ay ışığı gibi parlıyor, gözlerim kahverengi ve saf siyah arasında gidip geliyor

Gücümün yüzeye ne kadar yakın olduğuna bağlı olarak, yaşayan balıklar sadık evcil hayvanlar gibi etrafımı sarıyor.

Ama bu sadece fiziksel görünüşten daha fazlası. Bu hayatı ne kadar bütünüyle kucakladığım konusunda ona hayranlık duyuyorum. Gücü ne kadar doğal karşıladığımı, birbirimizi her yönden ne kadar mükemmel tamamladığımızı.

"Sıra sende," diye usulca homurdanıyor. "*Bizi* nasıl gördüğünü göster bana."

Karşılığında zihnimi açıyorum, her şeyi hissetmesine izin veriyorum - ona ve onun olduğu her şeye duyduğum sonsuz hayranlığı, birlikte geçirdiğimiz her aydan duyduğum sevinci, birlikte nasıl büyüdüğümüzden duyduğum memnuniyeti.

"Buraya kadar geldik," diye mırıldanıyorum, onu daha yakına çekiyorum ve çıkıntısının içime girmesine izin veriyorum.

Birkaç dakikamızı o ilk günlere dair anılarımızı paylaşarak geçiriyoruz - onun beni dikkatle takip edişi, benim güce uyanışım, ilk kan alışverişimiz. Her şey benim dönüşümüne ve eski şapeldeki karanlığa teslim olmama yol açtı.

"Şu halimize bak," diyorum, gölgelerin etrafımızı bir battaniye gibi sarmasına izin vererek.

"Bana üzerinde çalıştığın yeni becerini göster," diyor, bana yer açmak için arkasına yaslanarak. "Dün gece üzerinde çalıştığın."

Gülümseyerek onun üzerinden atlıyorum ve içimdeki güç kuyusuna ulaşırken ayakta duruyorum. Gölgeler etrafımda toplanıyor, ama sadece içlerinden geçmek yerine, onları dönüştürmeye başlıyorum. Onları şekillendiriyor, onlara bir amaç ve biçim veriyorum.

Karanlık katılaşıp kanatlara dönüşüyor - devasa, güzel ve ölümcül. Omuzlarımdan yayılıyorlar, her bir tüy saf gölgeden oyulmuş. Torrin'in bakışları bu yeni gücü ortaya çıkarmamı izlerken hayrete düşüyor. İki yıl içinde, istediğim her şeyi ortaya çıkarabilecek noktaya geldim.

"Büyüleyici," diye nefes alıyor ve parmaklarının ucuyla bir kanadı hissetmek için uzanıyor. Gölge tüyler onun dokunuşuyla titriyor, içindeki gücün farkına varıyor. "Ve bunlarla uçabiliyorsun?"

"Uçmaktan daha iyi." Kanatları ikimizin de etrafına sarıyorum ve onu insanlık dışı bir güçle kendime çekiyorum. "İkimizi de en yüksek karanlığa taşıyabilirim ve yıldızların arasında dans edebiliriz."

Gözleri doğaüstü bir ışıkla parlıyor ve sonra beni tutup iki kolunu da vücuduma doluyor. "Göster bana."

Gölge kanatlarımın bir vuruşuyla - kütüphanenin tonozlu tavanında süzülürken, formlarımız geçmemize izin verecek şekilde kısmen gölgeleniyor. Gece gökyüzü bizi karşılıyor, dolunay gümüş ışık huzmeleriyle uçuşumuzu kutsuyor.

Yükseldikçe yükseliyoruz, aşağıdaki dünya küçülüyor. Her hissi paylaşıyoruz - rüzgarın serin öpücüğü, yerçekimine meydan okumanın heyecanı, bizi yerden çok yukarılara çıkarma konusunda bana duyduğu güven.

Uçuşumuzun zirvesinde, dünya ile yıldızlar arasında süzülürken, Torrin beni bir öpücüğün içine çekiyor. Kanatlarım bir koza gibi etrafımızı sarıyor, birbirimize duyduğumuz arzuyu daha fazla enerjiyle besliyor.

"Neye dönüştüğümüze bir bak," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Sıradan vampirlerin çok ötesinde. Yüzyıllar boyunca gördüğüm her şeyin ötesinde."

O haklı. Normal vampirler bizim yaptıklarımızı yapamazlar - gölgenin kendisiyle birleşemezler, bilinci paylaşamazlar, canlı karanlığın kanatlarını ortaya çıkaramazlar.

"Bana daha fazlasını göster," diye hırlıyor, gözleri açlıkla parlıyor. "Yapmayı öğrendiğin her şeyi göster bana."

Gülümseyerek kanatlarımın tekrar saf gölgeye dönüşmesine izin veriyorum. Ben ne kadar çok şey öğrendiğimi gösterirken, karanlığın kendisi tarafından desteklenerek havada asılı kalıyoruz. Gölgeler toplanıp şekil alıyor ve yıldızların arasındaki karanlık bize doğru uzanıyor. Birleşik gücümüzün dokunduğu yerde gerçekliğin kendisi bükülüyor gibi görünüyor. Yıldızların gücüyle yerimizde duruyoruz.

Gölge yaratıklarım dağılıp kanatlarım bizi tutmak için geri döndüğünde "Sıra sende," diyorum. "Bana yeni bir şey göster."

Beni daha yakına çekerken gülümsemesi genişliyor. zlerimizin tamamen birleştiği o yere ulaştığında etrafımızdaki hava ağırlaşıyor. Büyük miktarda enerji topladığını hissedebiliyorum.

Karanlık onun çağrısına yanıt veriyor ama benimkinden farklı bir şekilde. Benim gücüm gölgeyi katı formlara dönüştürürken, onun enerjisi gerçekliğin kendisinde delikler açıyor gibi görünüyor. O başka bir yere bir portal açarken etrafımızdaki gece titriyor. Zamandan daha eski bir yere, karanlığın doğduğu yere.

"Burası neresi?" Dünyalar arasındaki eşikte gezinirken fısıldıyorum.

"Kaynak," diyor, kadim geceye bakarken beni kendine yakın tutarak. "Tüm gölgelerin geldiği yer. Yüzyıllar önce türümüzün ilk ortaya çıktığı yer." Gülümsemesi hınzırlaşıyor. "Birlikte keşfetmek ister misin?"

Cevap vermek yerine onu tekrar öpüyorum - ona ne kadar taptığımı anlatan a, muhtaç bir pck. İhtiyacı olan tek onay benim pcğm.

El ele, onun geçidinden ilkel karanlığa adım atıyoruz. Her şeyin kaynağına.

About the Author

Dana LeeAnn, karanlık romantizm, erotik korku ve romantik fantezi gibi birçok türde eser veren bir yazardır. Kuzey Colorado'da iki çocuğu ve kocasıyla birlikte yaşamaktadır. Dana, boş zamanlarında açık havada eğlenerek ya da içine dalacağı yeni bir proje bularak vakit geçiriyor.

Dana ile Instagram veya TikTok üzerinden bağlantı kurabilirsiniz:

@danaleeannhunt

Acknowledgments

Teşekkür etmek istediğim kişilerin listesi bir mil uzunluğunda. Eğer burada adınız geçmiyorsa, lütfen bu kitabın arkasında adınız geçse de geçmese de ne kadar takdir edildiğinizi bilin. Çok değer verdiğim ve benim için çok özel olan pek çok insan var. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Kocama, deli olduğumu ve iyi bir şey yapmadığımı düşündüğünde bile beni her zaman cesaretlendirdiği için. Seninle ne kadar gurur duyduğumu sürekli hatırlattığın ve ben yazarken çocukları meşgul ettiğin için teşekkür ederim. Bunu mümkün kılan sensin ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Seni seviyorum.

Blake ve Bailey'e, beni en iyi anne olmaya motive ettikleri için. Umarım bir gün büyüdüğünüzde kitaplarımı okursunuz. Bunların hepsi sizin için ve umarım siz de benim gibi tutkularınızı bulursunuz.

Rocky'ye, programın gerisinde kaldığım zamanlarda bile kitaplarımı düzenlediğin için. Tahmin ettiğinden çok daha fazla takdir ediliyorsun. Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bir gün teslim tarihine yetişeceğim!!

Sokak ekibime. Siz benim kayamsınız ve ne kadar minnettar olduğunuzu asla bilemezsiniz. Sahtekârlık sendromunun baş gösterdiği ve kendimi kötü hissettiğim günlerde, beni toparlamak ve sevgiyi hissettirmek için hemen yanımdasınız. Teşekkür ederim.

ARC okuyucularıma, lansman gününe girerken bana ihtiyacım olan güven desteğini verdikleri için. Zamanında yaptığınız değerlendirmeler çok takdir edildi ve birçoğunuza gelecekteki ARC'leri göndermeyi dört gözle bekliyorum.

Okuyucularıma, beni tetikte tuttukları ve bana en iyi geri bildirimleri verdikleri için. Bazen eleştiri yapmak zordur ama tahmin ettiğinizden çok daha fazla takdir ediyorum. Ben sadece buradan büyüyebilirim ve umarım siz de benimle birlikte büyürsünüz.

Also by Dana LeeAnn

Avın Heyecanı (Sürgün) Cara

İçin Oymak (Harap #1) Küçük

Kabus (Harap #2) Sloan İçin

Öldürmek (Harap #3) Sırlar

Mevsimi

Kan ve Yıldızların Tacı (The Starling #1) Kan

ve Yıldızların Tacı (The Starling #2)

Smutmas'ın 12 Günü

Blurb

Eski bir mezarlığın gölgelerinde, bir avcı avını takip etmektedir. Ancak Elena Monroe, karanlık ve çekici vampir Torrin'e rastladığında, varlığından hiç haberdar olmadığı bir açlığı keşfeder.

Torrin'in Elena'ya olan saplantısı arttıkça, Elena'nın gecenin tehlikeli yaratığına olan çekimi de artar. Kan, efendilik ve güç dolu bir dünyanın içine çekilen Elena, münzevi hayatının güvenliği ile Torrin'in sunduğu heyecan verici karanlık arasında bir seçim yapmak zorundadır.

Ama gece tutkudan çok daha fazlasını barındırıyor. Rakip vampirler büyüyen bağlarını tehdit ederken, Elena ve Torrin sadece aşkları için değil, hayatta kalmak için de savaşmak zorundadır.

Elena gölgeleri kucaklayıp Torrin'in ebedi eşi mi olacak yoksa gün ışığı onları sonsuza dek ayıracak mı?